

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 493. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

JARUGA SPASA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

493

Frenk Larami

JARUGA SPASA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 493

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

GORGE SALVATION

Recenzija i adaptacija

MAP

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. VI 2015.

Tržište: 3. VII 2015.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – GORGE SALVATION

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Bio je to grad na ivici pakla. Naime, tako su, s punim pravom, žitelji opisivali svoj grad Pajn Springs. Jer, mesto se nalazilo u podnožju planine Gvadalupe, i na ivici pustare nastale taloženjem gipsa i soli, „El Jeso Deserto”, ili kako su je svi zvali, pustinje „Beli pakao”. U stvari, niko nije znao kako je grad nastao i mnogo puta ljudi su se u razgovorima pitali kome je palo na pamet da temelje naselja „udari” na tako pustom i dalekom mestu.

Ipak, kao i svuda, ljudi su ovde došli, izgradili prvo primitivne kolibe, a zatim je sve lako išlo dalje; nikle su jače i veće brvnare, mada je građa za njih dovlačena sa obronaka Gvadalupe planine. Najvažnije od svega je što je u gradu uvek bilo vode koja je izvirala iz velikog izvora pored koga je nekad bilo pojilo plemena Komanča. Pričalo se takođe da je u tom kraju bilo zlata i da je to bio jedan od razloga koji je u Pajn Springs doveo prve naseljenike. Drugi su opet tvrdili da su grad osnovali putnici jednog karavana koji se tu zaustavio. Naime, ljudi su zaključili da, s obzirom na ogroman izvor, ne treba previše iskušavati sreću i ići dalje u neizvesnost.

U Pajn Springsu je živelo oko stotinak stanovnika kao i stotinu na okolnim farmama i rančevima na kojima su, uprkos

svih teškoća, ljudi uspevali da odgaje prilično dobra goveda.

Uprkos tome, Pajn Springs je bio zaostao grad koji uopšte nije imao ustaljen i čvrst kontakt sa spoljnim svetom. Samo dva ili tri puta godišnje tu su se skupljala velika krda stoke i prodavala. To su bili najznačajniji događaji u mestu. Pored toga, izvestan broj putujućih trgovaca dolazio je da robom napuni skromne trgovine i to bi uglavnom bilo sve. U gradiću nije postojala železnička pruga, redovna linija diližanse koja bi povezivala Pajn Springs sa još nekim mestom, a još uvek nije bilo ni telegrafa.

Ali, u gradu je postojala banka. Bila je to Prva stočarska banka i čovek bi se iznenadio koliko bi novca katkada bilo u njenim trezorima, naročito posle prodaje stoke. Cene su i ovde bile prilično povoljne pošto su klanice na Istoku kupovale grla iz svojih, uglavnom špekulantskih razloga, bez obzira na kvalitet mesa. Novac od prodaje često je mesecima ostajao u banci, sve dok rančeri ne bi odlučili da ga uzmu i iskoriste. Gotovo da niko nije ozbiljnije razmišljao o tom novcu koji je nedeljama ležao u banci i samo „skupljao prašinu”. S vremena na vreme, kada mu se ukazalo ono što je smatrao dobrim poslovnim potezom, bankar bi stupio u kontakt sa rančerima i tražio njihovu saglasnost. Ipak, veći

deo te značajne sume uglavnom se nije micao iz kase.

Naravno, bilo je neizbežno da neko izvan Pajn Springsa kad-tad sazna za tu tajnu. Kao što to obično biva, u pitanju je bio neko ko nije mogao da podnese pomisao da taj veliki novac toliko dugo stoji neiskorišćen. A ta osoba bio je Pol Salivan, čovek čija je glava bila višestruko ucenjena i ubica sa uvek spremnim revolverom u ruci.

Ovaj prevejani bandit imao je tri čoveka koje je mogao da pozove da mu se pridruže u poduhvatu: žustrog i opasnog Stivena Levina, meleza koji je odlično baratao nožem, Demjena Čaveza i brzorukog Donovana Koksa, hladnokrvnog i snažnog koji se sa svojim žrtvama najradije obračunavao golim rukama.

Ipak, Pol Salivan je bio daleko najgori od svih; po izgledu se gotovo i nije izdvajao od običnog prerijskog lovca ili pak kauboja, jer je imao dobroćudno lice i veseo osmeh. Ali to naizgled ljubazno lice prikrivalo je surovu i hladnu prirodu koja se po svojoj okrutnosti teško mogla naći među najgorim banditima na Divljem zapadu.

U južne krajeve je došao iz Hobsa u Novom Meksiku, gde nikada više nije smeo da se vrati, jer je iza sebe ostavio mnogo žrtava među kojima se nalazio i njegov rođeni brat sa suprugom. Znao je da mu je glava ucenjena i da ga traže u nekoliko država, ali to nije uticalo na njegovu bezdušnost.

Kada se zainteresovao za banku i novac iza njenih zidova, Salivan je prvo pomislio da bi prepad mogli da izvedu

noću i tako izbegnu mogućnost da nalete na pištolje žustrog i odvažnog čoveka sa zvezdom koji se zvao Skot Vejn.

No, odmah je odbacio tu pomisao, jer to jednostavno nije bio način na koji su oni radili. Naime, čuvari zakona nikada nisu bili prepreka za Salivanovu bandu, a za Vejna nisu mnogo brinuli iako je uživao glas odvažnog šerifa koji se lako ne predaje.

I zaista, Skot Vejn je bio odlučan mlad čovek koji je u jednom trenutku sprečio rat između rančera u okolini grada i na taj način stekao ugled i poštovanje kod građana. Posle toga, bilo je gotovo prirodno da ponese zvezdu i on je to učinio sa ponosom. Bio je zadovoljan što ga ljudi poštuju i uživao u ulozi poznate „zverke” u malenom gradu i okolini.

Iako okretan i prilično inteligentan, ni Skot Vejn nije očekivao da će neko biti toliko lud da pokuša pljačku banke usred bela dana, kada su svi na nogama i na ulicama vlada prilična gužva. Naravno, ni drugi nisu očekivali nešto slično, a to je bila „glavna karta” na koju je igrao vođa bande Pol Salivan.

Naime, on i njegovi ljudi došli su u grad iz različitih pravaca i došunjali se do banke idući sporednim uličicama. U stvari, okupili su se na praznom prostoru iza zgrade koji se pružao sve do pustare „Beli pakao”. Bio je to smešno neoprezan položaj za banku u kojoj se nalazilo mnogo novca, ali su valjda svi u Pajn Springsu računali na udaljenost grada kao i na činjenicu da nikakva grupa ne može da dođe u tako malo mesto, a da ne bude primećena. Osim toga, u

gradiću se nikada nije desila pljačka ili veća krađa, tako da su svi bili pomalo neoprezni i uljuljkani u lažno osećanje sigurnosti.

Pošto su konje ostavili iza jedne omanje stene, sastali su se iza banke, proverili oružje, a zatim stavili marame na lice i preko njih obukli kišne kabanice. To su, u stvari, bili ogrtači iste boje koje su dobro zakopčali da svedoci ne bi znali ni kako su bili obučeni, a kamoli im videli lica. Taj metod sakrivanja identiteta i izbegavanje ostavljanja bilo kakvih posebnih tragova ili znakova bio je do sada veoma uspešan, pa su se nadali da će i ovoga puta biti tako.

Salivan je ušao na zadnja vrata za koja mu je rečeno da vode kroz arhivu banke, a potom u jednu malu kancelariju iz koje se ulazilo u glavnu odaju sa šalterima. U trenutku kada je prestrašio sedokosog službenika sa smešnim šiltom u kancelariji, ostali su trebali da uđu kroz bočna vrata. U stvari, Levinov zadatak je bio da smiri klijente, a Čavez zatvori ulazna vrata i spusti šalone. Koks je trebalo da ščepa menadžera banke, nateraga da otvori kasu i ubaci novac u vrećice koje su banditi poneli sa sobom.

Naravno, stari blagajnik koji je pisao neki izveštaj prestrašeno se zablenuo u čoveka sa ogrtačem i maramom preko lica. Pošto je žurio, Salivan ga je bez reči udario drškom revolvera u glavu, a kada se on uz jauk skljojao na pod, dobro ga je „dokačio” vrhom čizme i požurio u glavnu odaju.

Tamo su njegovi ljudi već držali situaciju u rukama. Ulazna vrata bila su

zaključana, kapci spuštjeni i svuda je vladala tišina. U prostoriji su bila četiri klijenta i trojica službenika: direktor banke, debeljuškasti Džon Sid, stajao je pored otvorenih vrata svoje kancelarije i preznojavao se.

Na Salivanov mig, snažni Koks mu je prišao, uhvatio ga za kosu i nekoliko puta mu udario glavu u zid. Čovek je počeo da koluta očima i krklja gušeći se.

– U redu, dosta je – dobaci Salivan pažeći da ne izgovori nijedno ime. – To je dovoljno. Nadam se da će sada sarađivati. Zar nije tako, mister?

Debeljko je pogledao u nepomičnu priliku grubog glasa i bespomoćno klimnuo glavom. Zatim je uzeo maramicu iz džepa i lagano obrisao krv sa usana.

Vidno nervozan, Koks je grubo uhvatio Sida za okovratnik i gotovo ga odgurao prema sefu. Onda im je prišao i Salivan, pomalo nestrpljiv da vidi koliko novca ima unutra. Kada je debeljko otvorio metalna vrata, Koks ga je gotovo podigao se zemlje i odgurnuo od sebe. Uplašen da će izgubiti ravnotežu, ovaj je bespomoćno zamlatarao rukama, a njegovi zgrčeni prsti dograbili su Salivanovu maramu i instinktivno mu je strgli sa lica.

Jedna žena je kratko izustila prigušeno „Ah” i stavila ruku na usta; Salivan je ljutito okrenuo glavu prema klijentima, tako da su ga svi mogli videti. Besan zbog neplaniranog incidenta, potpuno je strgao maramu i namestio je oko vrata. Zatim je ledenim pogledom odmerio ljude i ponovo se okrenuo prema prestravljenom direktoru Sidu.

Glas mu je bio neprirodno tih i miran.

– Otvorite nam tu kasu, gospodine – kazao je. – Znam da je ono što ste učinili bila slučajnost, ali... sada pazite šta radite.

Sid je žurno zaklimao glavom, a Sullivan je pokretom obrve dao znak Koku koji je gotovo gurnuo debeljka na kasu. Ovaj je razrogačio oči, još uvek uplašeno gledajući u vođu bande... Naravno, svima je bilo jasno da ga je prepoznao. To nije bilo nikakvo čudo, jer je Salivanovo lice „gledalo” sa mnogobrojnih poternica koje su stizale čak i u zabačeni Pajn Springs.

Možda je tu direktor banke napravio najveću grešku; da nije pokazivao tako otvoren strah, verovatno bi ostao živ... kao i ostali. Ovako, drhtavim rukama je otvorio metalna vrata i svežnjevima novčanica napunio dva džakčića koja je držao Koks.

Kada je sve bilo gotovo, jedva čujno je odahnuo i rukom obrisao znoj sa lica. Dok je Koks odmicao sa teretom, Sullivan se zlobno iscerio.

– Hvala, gospodine Side – dobacio je ironično. – Takvu saradnju umem da ceninim – dodao je i pre nego što je ovaj i pokušao nešto da odvrati, povukao je oroz. Sledećih nekoliko minuta bili su puni zaglušujuće pucnjave koja se mešala sa vriskom nevinih ljudi. Ali, banditi su bili nemilosrdni i za sobom nisu ostavili ni jednog jedinog svedoka.

U gradu je zavládala panika. Za to vreme, banda se skupila na zbornom mestu kod stene, gde su razmenili svega nekoliko reči i uzjahali konje. Još dok su

odmicali ka pustari, na zadnjim vratima zgrade pojavio se šerif Skot Vejn.

Lica bledog od besa opalio je prema oblaku prašine koji je svakog sekunda bio sve dalji i dalji. Tako je ispraznio ceo magacin, a onda ljutito opsovao. Učinilo mu se da je ipak pogodio nekoga, mada nije bio sasvim siguran. Ipak, još uvek je kao prikovan gledao za pljačkašima, grčevito razmišljajući šta prvo da preduzme.

Okrenuo se tek kada je, zaplićući nogama, sa izrazom užasa na licu iz banke izašao kovač Luk Votvud.

– Svi su mrtvi, Skote – promucio je jedva čujno. – Svih devetoro... I moja... moja žena je među njima.

Vejn proguta knedlu i reče – Pozovi građane, Votvude. Napravićemo poteru i krenućemo što brže možemo. Mislim da sam jednoga pogodio. Kaži ljudima da se ne vraćamo dokle god ih ne pohvatamo!

Čovek je stegao zube, ali mu je iz grudi dopro dubok i bolan jecaj. Stajao je tako nekoliko sekundi pokušavajući da savlada bol, nemoćan da bilo šta drugo kaže ili učini.

– Obećavam ti, – dodao je Vejn tiho – pobrinućemo se za Petsi kao i za sve ostale. Odmah ću pozvati Grejdona koji će uraditi sve što bude trebalo.

Čovek je još jednom duboko uzdahnuo, a onda klimnuo glavom i požurio prema glavnoj ulici.

Skot Vejn se laganim korakom vratio u banku, gde je zatekao strašan prizor. Bilo je tu rodbine poginulih, običnih radoznalaca, ali i prestravljenih građana

koji nisu mogli da poveruju da se ovako nešto moglo desiti usred dana.

Pokušao je da smiri ljude i napravi malo reda, a zatim je poslao po pogrebnika Grejdona i dao još nekoliko manjih naređenja. Onda se kroz gomilu progurala jedna visoka, lepuškasta žena kratke kose koja je izdaleka podsećala na dečaka. U ruci je nosila okruglastu crnu torbicu, a ljudi su se bez reči izmakli da je propuste.

I Vejn joj je ućtivo klimnuo glavom i primeo ruku obodu šešira.

– Mislim da za vas ovde nema posla, doktorko – kazao je muklo. – Banditi su svoj posao suviše dobro obavili.

Doktorka Teri Vajs je prešla pogledom preko nepomičnih tela, a onda joj se pogled zaustavio na prugastim pantalonama i poznatim lakovanim cipelama. Prešla je nekoliko koraka kao bez duše i dole na podu, pored trećeg šaltera, spazila nepomično telo svoga oca.

– Tata! – kriknula je kratko, a onda kleknula na pod i zajecala. – Bože... pa oni... – zamucala je i pogledala u Skota Vejna – oni su ubili moga oca...

– Pobili su sve one koji su bili u banci, misis Teri – rekao joj je šerif tiho. – Pretpostavljam da ih je neko prepoznao, pa su rešili da likvidiraju sve svedoke.

– Hej, doktorko! – povikao je neko od ljudi. – Ovaj kauboj je još živ!

Iako skrhana bolom zbog gubitka oca, Teri bez razmišljanja skoči i pride mladom čoveku koji je još uvek davao znake života. Dok je jednom rukom brisala suze, drugom je vadila instrumente i

davala uputstva ljudima koji su stajali oko mladića.

Vejn ju je nekoliko trenutaka posmatrao kako radi, zadržan činjenicom da takav zabačeni gradić kao što je Pajnsprings ima jedinu ženu lekara zapadno od Misisipija. I to odličnog lekara, zaključio, pošto se Teri već mnogo puta dokazala u teškim situacijama. U jednom trenutku, dok je pokušavala da zašije ranu i zaustavi krvarenje, podigla je pogled prema šerifu i obrisala suzu koja se sijala u uglu oka.

– Obećavam vam, Teri – dobacio je Skot Vejn. – Kada ih uhvatimo, platiće za sve što su učinili.

* * *

Bio je poslednji preživeli član bande i sve više je verovao da neće uspeti da pređe taj komadić paklene zemlje koju su španski konkvistadori nazivali „El Jeso Deserto”. Naravno, pomislio je čovek, ti ljudi su još nekada davno imali jake razloge što su taj deo Divljeg Zapada zvali „Beli pakao”.

Čovek se zvao Džeson i negde na levoj strani leđa nosio je kuršum od petnaest grama olova. Taj „poklon” dobio je od jednog neznanca, veoma opasnog čoveka koji se đavolski trudio da ga stigne i do kraja dana sasvim dokrajči.

Uzdahnuo je pomislivši na svoju zlu sudbinu. Naime, još pre nekoliko dana njihova banda je brojala četiri člana i tako bi ostalo još ko zna koliko da se u sve nije umešao taj kicoški obučen tip za koga niko od njih nije mogao ni da pretpostavi da je tako opasan. Iskreno

govoreći, možda „ulickani” neznanac ne bi pošao za njima da mu Erik nije uzeo džepni sat i tabakeru, što ga je posebno ozlojedilo i podstaklo da ih goni i likvidira jednog po jednog. Čudna stvar, razmišljao je Džeson, da se neko pokaže toliko zagriženim zbog dve, doduše vredne stvarčice, ali ipak manje vredne od bilo kog ljudskog života.

U stvari, taj nepoznati kicoš se upustio u gonjenje četvorice iskusnih razbojnika i svaki normalan čovek pretpostavio bi da u takvom sukobu nema nikakvih šansi. Ali, sa ovim neznancem je bilo sasvim suprotno. Krenuo je na sve ili ništa i pokazao svoju prirodu na takav način da je od četvorice bandita u životu ostao samo Džeson.

U početku je sve išlo normalno. Presreli su diližansu i „digli zelembaće” iz poštanskog kovčežića: bednih hiljadu dolara. Zbog tako malog plena morali su da opljačkaju putnike do gole kože, mada bi to sigurno učinili i da je iznos bio veći. Erik je kicošu oduzeo sat i tabakeru, a pre toga otkinuo zlatan medaljon sa vrata neke žene koja se histerično bunila, pa ju je Den ošamario. Džeson je u trenutku primetio kako je neznancu besno sevnuo pogled, ali je tada uspeo da se uzdrži i svoje planove odloži za kasnije. Eh, trebalo mu je odmah prosvirati mozak, razmišljao je sada, no... za tako nešto je bilo kasno.

Pošto su napustili mesto pljačke krenuli su dalje i posle tri sata primetili da neko jaše za njima. Naravno, ni na pamet im nije palo da bi to mogao biti njihov „lepotan” iz diližanse. No, pošto je i

posle pet časova, pratilac ostao uporan, Den i Erik su ostali da ga sačekaju... i nikada ih više nisu stigli. Hm... ta ništarija mora da je bio posebno vešt, čim je uspeo da sredi Dena i Erika koji su bili naoružani skraćenim dvocevka. Onda su Džeson i Isak pokušali nepoznatog da sačekaju u zasedi, ali... nisu uspeali. Isak je dobio metak u glavu što i nije bila neka šteta, jer je bio veliki podlac, a on je uspeo da opali i promaši. U stvari, tada je prvi put video da je to „čova” iz diližanse i da ih goni jašući konja ispregnutog iz zaprege.

Iako je uspeo da se izvuče, znao je da računi među njima nisu raščišćeni. Ipak, jedno mu nije bilo jasno: zbog čega je kicoš bio tako uporan i šta ga je teralo da ih goni i rizikuje glavu? Njegovoj banditskoj logici nikako nije bilo shvatljivo da su razlog tome džepni časovnik i tabakera koji su za neznanca imali sasvim posebno značenje.

Što se njega samog tiče, bio je surovi realista: više je voleo da živi makar se sledećih meseci negde krio, nego da umre bogat, od revolvera tog sumanutog čoveka. Rezultat takvog razmišljanja bila je ideja koja mu se učinila spasonosnom: u jednom smotuljku na svom tragu ostavio je časovnik i tabakeru uz polovinu plena iz opljačkanog kovčega. Nadao se da će to zlopamtilo biti zadovoljan onim što nađe i odustati od gonjenja.

Ali, prevario se.

Kicoš je bio jedan od onih ljudi koji svaku svoju zamisao ostvare do kraja. On je našao pomenuti zavežljaj, mirno

ga stavio u svoje bisage i bez dvoumljenja nastavio poturu. U sumrak, ugledao je Džesona na brdskom prevoju jasno ocrtanog na večernjem nebu; to je bilo dovoljno da opali i počasti ga kuršumom koji je sada nosio ispod plećke.

Bandit je slutio da će mu taj metak doći glave: bol nije bio strašan, nego tup i potmuo. Bolelo ga je kada pomeri rame, pa je pokušavao da se što manje pokreće. Sada je bio moker do pojasa, košulje zalepljene za telo. Rana mu se nalazila na takvom mestu da je nije mogao dobro stegnuti i tako zaustaviti krvarenje. Suva, nepodnošljiva žega vrelog dana palila mu je kožu, pa je pretpostavio da ga hvata groznica. Povremeno su mu pred oči iskršavali žućkasti plamenovi i to ga je plašilo.

Zato je bez zadržavanja nastavljao.

Kada je konj počeo da se spotiče prolazeći pored kamenog uzvišenja okruženog stenama koje su paralelne nebo, Džeson je zaključio da baš tu mora pokušati poslednji put. Nije imao mnogo izbora i toga je bio savršeno svestan: ili će srediti tog tajanstvenog neznanca, uzeti mu hranu i vodu, ili će i sam završiti kao i njegovi drugari.

Džeson se popeo na dugačku ravnu stenu i jedva dišući, spustio se iza jedne gromade. Bol ispod leve plećke odjednom je postao oštar poput noža i on se i nehotice zgrči. Nekoliko trenutaka ležao je tako sklopljenih očiju, a onda pogledao napred, pokušavajući da se koncentriše na ono što je nameravao da uradi. Obrisao je graške znoja sa čela i prvi put posumnjao da neće preživeti.

Čvrsto je stisnuo zube. Ako već tako treba da bude, pomislio je očajnički, onda će se iz sve snage truditi da tog prokletnika povuče za sobom. To će mu biti bar delimična nadoknada za sve što se dogodilo.

Ponovo je obrisao znoj sa lica i pokušao da udahne. Otvorio je kutiju sa mecima i tek tada primetio da mu ruke drhte. To ne sluti na dobro, zaključio je, a onda odmah odbacio zloslutne misli trudeći se da se koncentriše na to kako da iznenadi i savlada gonioca. Jedinu izlaz iz situacije bio je da likvidira tog nemogućeg čoveka i što pre izvadi prokleti metak.

Ali, do najbližeg doktora bilo je dosta daleko. Osetio je kako mu glava lagano klone i kako ga hvata dremež. Znao je da ne sme da zaspi, jer bio to bio kraj. Ali, samo da sklopi oči... Ta prokleta vrućina...

Ponovo je protrljao oči i pogledao.

Gde li je, dođavola, taj čovek?

Da li je moguće da je došao ili čak prošao dok je on dremao? Žmirkajući pogledao je u sunce, ali je istoga trenutka skrenuo pogled. Nije mogao da odredi koliko je vremena prošlo, jer mu se činilo da je žuta kugla na istom mestu na kome je i bila kada je on ušao u kanjon.

Sto mu gromova, ako ovaj uskoro ne naiđe, moraće ponovo na konja. Znao je da tamo napred, u Retl Snejk brdima postoji mesto gde bi hteli da pomognu čoveku koji beži od zakona.

Onda je začuo lagani šum iz pravca stena koje su se nalazile malo više iza njega. Brzo se okrenuo, a oštar bol mu

je izmamio kratak jauk sa ispucalih usana. Čvršće je stegao pušku i kratko zažmurio kako bi izoštrio sliku predmeta pred sobom.

Na steni, nekih četiri–pet metara daleko od njega, stajao je kicoš sa revolverom u ruci.

Nepoznati je pritisnuo okidač i već sledećeg trenutka iz njegovog revolve-ra suknuo je crvenkasti plamičak. Ali, istoga sekunda planula je i banditova puška, tajanstveni neznanac se trgao i skotrljao sa stene. Ohrabren, Džeson je još jednom opalio, ali je ovoga puta promašio.

Iako ga je metak pogodio u levu stranu grudi, a pad sa stene donekle ošamutio, gonilac je brzo vratio prisebnost. Kleknuo je, stisnuo u ruci kolt sa drškom od slonovače i zaključio da mora biti brz i efikasan. Još jednom je opalio prema banditu, a onda hitro skočio u stranu. Još u letu, ponovo je nanišanio i povukao oroz; ovoga puta bio je mnogo precizniji i pogodio je protivnika. I dalje se spuštajući prema njemu, video je kako pokušava da se podigne i nanišani... Za svaki slučaj povukao je oroz još jednom. Odmah posle pucnja začuo se glasan jauk; bandit se savio i pao na oštru ivicu stene. Nekoliko trenutaka njegovo telo se ljuljalo tamo–amo, a onda se presamitilo preko ivice i palo na donju kame-nu platformu.

Nepoznati gonilac je uzdahnuo, lagano je krenuo dole u potpunosti ignorišući bol u grudima. Trebalo je proveriti šta se dešava sa protivnikom.

Stigavši dole zaključio je da su banditu dani odbrojani: krkljao je jedva dišući, dok mu je lice bilo bledosivo i izobličeno od bola. Videvši da mu kobni gonilac prilazi, zbunjeno je zatreptao, dok su mu se usne lagano pomerile.

– Zaš... to...? Zbog... čega si bio... tako... uporan?

– Zaslužio si smrt – grubo mu je odbrusio. – Zaista ne treba dopustiti da takve hulje hodaju ovom zemljom.

Džeson sklopi oči. Shvatio je da su to njegovi poslednji trenuci. Međutim, ipak mu jedna stvar nije davala mira.

– Ko... ko si ti, čoveče? – tiho je upitao.

– Zovem se Dok Holidej – odvratio je ovaj. – No, mislim da tebi to više nije važno.

– D... Dok Holidej... – prošištao je bandit grcajući. – Onda me sve ovo i... ne čudi...

– Čudo je da do sada niste dobili ono što zaslužujete – dobacio je Holidej i vratio kolt u futrolu.

Džeson je pokušao još nešto da kaže, ali glava mu je iznenada klonula i njegovo telo se zauvek smirilo. Pošto je nekoliko minuta sedeo na kamenu kako bi došao do daha, Holidej je preko banditovog tela nabacao kamenje i navaljao nekoliko sitnijih stena.

Posle nekih desetak minuta, naložio je vatru i dobro zagrejao vodu iz banditove čaturice. Zatim je polako skinuo sako i košulju i toplom vodom očistio ranu na levoj strani grudi. Razderotina nije bila opasna pod uslovom da se pospe anti-septičnim prahom i čvrsto previje. Na

nesreću, ovoga puta je putovao diližansom u grad koji je pružao sve medicinske usluge, tako da antiseptik nije poneo sa sobom. Osim toga, u „Belom paklu”, gde je sitna prašina stalno prodirala u odeo, infekcija je bila vrlo moguća i to je Holideja ispunjavalo strepnjom.

Kada je završio, glasno je uzdahnuo i pogledao oko sebe; nalazio se miljama daleko od bilo kakvog naselja. Ipak, znao je za govorkanja da se tamo, u obroncima ove planine, nalazi banditski grad u koji se sigurno i ovaj prokletnik uputio. No, odlazak u taj grad njemu ne bi doneo ništa dobro, jer je postojala šansa da ga bilo kakav tip koji je sa druge strane zakona prepozna možda još iz dana kada je jahao sa čuvenim šerifom Vajatom Erpom. Pored toga, u toku godina provednih na Divljem zapadu, zamerio se mnogim banditima od kojih bi bar na nekog naleteo u tom osinjem gnezdu.

Nije poznavao ovaj kraj, ali je verovao da je tamo, prema jugu ili pak jugozapadu, moralo postojati neko naselje. Pretpostavio je da mu je neko rebro naprslo, jer je prilikom malo oštrijih pokreta osećao snažan bol.

No, drugog rešenja nije bilo. Ako nije želeo da završi pored bandita koga je upravo ustrelio, što pre je morao dalje. Uzeo je Džesonovu vinčesterku i pokušio mu svu opremu, hranu i vodu iz bisaga, zatim je krenuo na dug i neizvestan put. Sudeći po visini sunca, podne je već poodavno odmaklo. Stisnuo je zube i sačekao da mine oštar bol, a onda petom poterao konja ka izlazu iz kanjona.

* * *

Dok Holidej je morao da prizna da je načinio grešku. Naime, putovao je puna dva, a možda i tri dana i još uvek se nalazio u pustinji „Beli pakao”. Samo nekoliko sati ranije mogao se zakleti da ide u dobrom pravcu, ali... sada više nije bio siguran. Bio je ljut sam na sebe i ubeđen da mu je ranu zahvatila infekcija. U stvari, po određenim znacima mogao je da prepozna njen početak i to ga je prilično zabrinjavalo.

Osim toga, nije imao dovoljno sveže hrane, pa iscrpljeno i umorno telo nije ni moglo da se bori protiv infekcije. I zalihe vode bile su mu veoma oskudne, tako da nije mogao da pije dovoljno tečnosti i nadoknadi prekomerno znojenje.

Takvo fizičko stanje, ali i beskrajni časovi u sedlu, počeli su da utiču na stanje njegovog duha, jer je neprestano menjao raspoloženja. Ranije na to nije hteo ni da pomisli, ali sada... s vremena na vreme je pomišljao da je zalutao.

Ali, zašto ga ta činjenica nije zabrinjavala? Zalutati u „Belom paklu” značilo je isto što i biti mrtav. A on je ipak jahao dalje, zurio u zamagljen predeo ispred sebe i... ništa. Da li je moguće da su mu osećanja otupela i da mu je bilo svejedno šta će se dogoditi?

Ne, to nikako ne sme da dozvoli, zaključio je i pokušao da se vrati u stvarnost. Bio je svestan da u ovoj situaciji nema mesta za ravnodušnost i bezvoljnost. Jer ako tako bude nastavio, za dan i noć bi od njega mogla da ostane samo hrpa belih kostiju.

I baš tada mu je prvi put palo na um da je možda preterao kada je krenuo u poteru za pljačkašima diližanse. Zbog čega je bio toliko nepomirljiv i rešen da ih lično privede „ruci pravde”? Kao iskusan pustolov, znao je da se takvi lupeži neće tek tako predati, pogotovo ako ustanove da je u pitanju samo jedan čovek. A ishod takvog „dvoboja” svi su slutili: ili on ili oni...

Sada se pitao da li je na to imao pravo. Jesu li časovnik, tabakera, zlatan medaljon one žene i opljačkanih hiljadu dolara vredeli četiri života? Možda mu se sada sudbina svela što je prisvojio pravo da odlučuje u njeno ime.

S druge strane, branio je sam sebe... Zar nije bilo ispravno da štiti zakon, ljudsko dostojanstvo i moral i kazni hladnokrvne pljačkaše i ubice? Niko mu nije mogao zameriti na bilo čemu. Iz iskustva je znao da većina ljudi nije brinula za opšte dobro ili interese drugih. On je bio jedan od retkih...

Ovakvo razmišljanje ga je umorilo, pa je na tren sklopio oči. Nastavio je polako da jaše do jednog blagog prevoja na stenama koje su se podizale usred ravnice i zaustavio se na njegovom vrhu. Jedva dočekavši odmor, konj kao da se ukopao tako da se on drhtavim nogama pomalo ispravio u uzengijama i jače natičući šešir na čelo, pažljivo osmotrio beli horizont.

Gde god je pogled dopirao nije bilo ničega osim beskrajnih belih dina i niskog žbunja zarobljenog kristalima soli i gipsa. Dva puta je sve osmotrio, ali nigde ni tračka zelenila, srebrnastog odsjaja

vode ili pak traga nekog presušenog korita reke ili potoka.

Svuda samo talasaste dine sve do samog horizonta.

Holidej se sa uzdahom okrenuo i osmotrio izlomljene stene oko njega koje su bile prijatno osveženje u odnosu na pustoš koja ih je okruživala. Pogledao je u sunce ne bi li ocenio koje je doba dana, a zatim počeo da se spušta niz drugu stranu dine. U jednom trenu spazio je komadić zemlje koji mu je izgledao drugačiji od ostalog terena: nije to bilo ništa značajno, samo je vazduh drugačije poigravao na dnevnoj žezi i tu razliku „uhvatio” je u magnovenju, čim je počeo da se spušta nadole. Nije bilo ništa naročito, ali za čoveka koji je poznavao divljinu kao on, bio je to dovoljan znak.

Naime, to je moglo biti obeležje nekog izvora: kada je vazduh pomešan sa česticama vodene pare, on sasvim drugačije treperi i to može da se vidi iz daljine. Naravno, to nije mogao biti sasvim pouzdan znak, ali je postojala mogućnost.

Koliko lakše bi mu bilo da može da se odmori, napoji konja, dobro se osveži i okrepi! Isto tako, mogao bi prokuvati vodu i njome pažljivo isprati ranu.

Jedva primetno se ljuljajući u sedlu, ispunjen velikom nadom, usmerio je konja prema očekivanom izvoru.

* * *

Jašući stazom između izbrazdanih stena, Salivan je besno zategao vođice i ponovo opsovao. Osvrnuo se i ljutito odmerio Stivena Levina koji je po ko zna koji put toga dana pokušavao da podi-

gne konja i bukvalno ga održi na nogama. Demjen Čavez i Donovan Koks su se takođe zaustavili i posmatrali Levina koji je ljutito šibao životinju trudeći se da je kako-tako istera do vrha. Naravno, ranjen i premoren konj je posrtao i klizio, dok mu je na gubicu izbijala krvava pena.

– Taj konj ga neće daleko odvesti – kazao je Koks.

– Možda ga neće preneti ni preko ovih brežuljaka – dobacio je Čavez gledajući životinju koja se iskolačenih očiju borila sa uzbrdicom. Posle dva dana na suncu i vetru, Meksikančev ožiljak na levom obrazu izgledao je znatno uočljiviji. – On nas zadržava, Pole – progundao je besno.

Salivan je klimnuo glavom i prešao rukom kroz čekinjastu bradicu. Nastavio je da posmatra Levina koji je u nastupu gneva ljutito sjahao, udario bespomoćnu životinju po sapima, a onda se mašio revolvera. Vođa bande mamuznu konja i hitro jurnu dole: punom snagom je naleteo na Levina i životinju koji su se, nespremni da prime udarac, otkotrljali gotovo do kraja padine. Za razliku od bandita koji je brzo ustao i namrgođeno odmeravao svoga šefa, jedna životinja je stala na noge tek posle nekoliko pokušaja.

– Prokletstvo! – promrmlja Levin prilazeći i otresajući prašinu sa pantalona.

– Zbog čega si to uradio, Salivane?

– Da bih te sprečio da nas sve ne poučijaš – odvratio je ovaj leđeno i pokazao rukom prema udaljenom horizontu.

– Pogledaj tamo, glupane!

Ovaj nabra čelo i pogleda u tom pravcu, stavljajući šaku iznad očiju kako bi ih zaklonio od sunca.

– Odakle sada ta prašina? – progundao je i posle nekoliko trenutaka osvrnuo se prema Salivanu. – Kada sam malopre gledao, nije je bilo.

Vođa bandita se iskezi.

– Zadnji put si pogledao iza sebe pre jedno dva sata, zar ne? A od tada si se ustremio na ovog konja i imaš oči samo za njega.

– Misliš da je to potera? – upita Levin smrknuo.

– Mora biti da jeste.

No, bandit baš i nije bio ubeđen.

– Oblak prašine nije veliki. Mora biti da ih nema mnogo.

– A koliko misliš da bi bilo dovoljno da nas pohvataju? Koliko bi ti ljudi želeo, drugar?

Shvativši da mu se Salivan podsmeva, Levin pocrvene.

– Pa, ja sam mislio da će, ako uopšte pođu za nama, u poteri biti veći deo stanovnika grada.

Vođa bandita se namršti i odlučno odmahnu glavom.

– Kada je Skot Vejn u pitanju, onda nije tako. Neki drugi „nakostrešeni” šerif zaista bi pokrenuo pola grada, ali Vejn to nikada neće učiniti. To je oštro-uman tip koji će odabrati i povesti samo posebne ljude: doći će u obzir samo oni koji najbolje jašu i pucaju, i koji su, po mogućstvu, bez porodica, tako da neće žuriti da se vrate. Pretpostavljam da će izbeći da povede čak i rođake ljudi koje smo likvidirali kako svojom svoje glavo-

šću i zaslepljenošću neko ne bi zabrljao stvar.

– Ti, izgleda znaš mnogo o tom Vejnu? Salivan se jedva primetno osmehnu.

– U svoje vreme smo se poznavali – odvratio je kratko.

– Prokletnik me je promašio za dlaku – dobaci Levin. – To i nije tako loše, ali pogodio je konja i... šta ću sada?

– Mislim da bi bilo najbolje da ga ovde i ostaviš.

– Misliš da ga ubijem? – zapitao je iznenađeno.

Salivan prezrivo iskrivi usne.

– Sto mu gromova, pa maločas sam ti pokazao oblačak prašine! Pucanj bi im otkrio naš položaj.

– Nismo sigurni da je to potera.

– Ti bi hteo da rizikuješ, ha? Ako si baš toliko uporan, idi dole i dokrajči ga! Ali, onda ćeš i ti ostati pored njega!

Levin se lecnu.

– Nemoj tako, Pole. Pa, meni je sasvim svejedno da li ta mrcina pati ili ne. Ali dole je moja puška, čaturica sa vodom kao i vrećica novca iz banke koji si podelio kako bi svi imali jednak teret.

– U redu, to znam. Zato idi i uzmi svoje stvari, Levine. Razdelićeš ih svima, a po sat vremena ćeš jahati sa svakim od nas. Samo požuri, želim da se iskobeljam iz ovih brda dok ne padne mrak.

Nastavićemo da putujemo celu noć i pokušati da pređemo granicu pre izlaska sunca. Kada Vejn i njegova potera dojašu ovamo, nas nigde neće biti; postoji šansa da bi u tom slučaju mogli odustati.

Sada se u razgovor uključio i Čavez.

– Tamo u pustari, postoji jedan izvor – dobacio je pokazujući rukom u daljinu.

– Tu možemo stati, osvežiti se i napuniti čaturice vodom, tako da ne moramo da se zadržavamo sve do granice. Mislim... ovaj, nadam se da imamo dovoljno hrane, je li?

– Da, hrane imamo dovoljno – potvrdio je Salivan. – U pravu si, tako ćemo i uraditi. Otići ćemo do tog izvora, a onda požuriti pravo prema granici. Zato požuri, Stivene.

Šunjajući se niz neravnu padinu, Levin je pohrlio po svoje stvari zaklinjući se da će izlomiti kundak puške o glavu proklete životinje, ako pokuša da se joguni i spreči ga da što je moguće brže pokupi stvari iz bisaga.

* * *

Poteru je sačinjavalo samo njih osmoro. Svoje društvo šerif je odabrao na pravi način: bili su to uporni, žilavi i gonjenju vični ljudi koju su u sedlu mogli ostati nedeljama. Konji su im bili snažni i naviknuti na putovanja po ravnom, nepreglednom prostranstvu, sposobni da pređu mnogo milja pre nego što se zaustave da popiju malo vode.

Dok je jahao kroz pustinju, Skot Vejn je neprestano menjao raspoloženja: sada je bio gnevan što se takvo krvoproliće desilo u njegovom gradu i bio čvrsto rešen da pošto-poto uhvati begunce. Pored pljačke, u napadu je stradalo dosta ljudi i to je bilo ono što ga je činilo ozlojeđenim: što je još gore, u napadu je ubijen Trejvis Vajs, ugledni građanin i dobro poznat poslovni čovek. Naime,

Vajs je bio ličnost sa jakim političkim vezama i imao je ambiciju da uđe u Senat, kako bi sa tog mesta poveo bitku da Pajn Springs dobije železnicu. Takav čovek imao je dosta prijatelja u glavnom gradu koji će sigurno želeti da njegova smrt bude osvećena. Tu je još bio i direktor banke, čovek koji je imao brata u Ostinu, velikog finansijskog stručnjaka koga je slušao i sam guverner.

Pored ove dvojice, pljačkaši su ubili još sedmoro građana i službenika banke i bilo je sigurno da će se ta vest brzo raširiti i možda stići do nekog većeg mesta u kome se štampaju novine. Kao što to uvek biva, novinari će taj događaj i preuveličati, a zanimanje ljudi za pljačku i sve što sledi posle toga će porasti.

Razmišljajući o svemu, Skot Vejn je iznenada shvatio da mu se pruža šansa da postane poznat i slavan.

Ko zna, mislio je dalje, možda će javno mnjenje tražiti šire i oštrije mere, pa će se uključiti rendžeri, a možda čak i federalni šerif. Ali, pre nego što se oni pojave, Skot Vejn je nameravao da sam pohvata zločince. Cilj mu je bio da celu operaciju izvede brzo i efikasno i na taj način pokaže da je pravi čuvar zakona koji je svoju zakletvu shvatio izuzetno ozbiljno.

Naravno, za karijeru nema ništa bolje od publiciteta i vesti da je stupio u akciju hitro i sa puno odgovornosti, do zaključka kako je isključivo njegovom zaslugom banda ubica pohvatana.

Okrenuo se u sedlu i povikao ostalima da požure.

– Dok ne zađe sunce, trebalo bi da stignemo do onih brda – doviknuo je. – Po ovakvom terenu ne možemo pratiti trag preko noći. No, rano ujutro proći ćemo pored stena iza kojih postoji samo jedno mesto na koje bi se zlikovci mogli uputiti: izvor kod Mensanita Springa. Naravno, ako budu tamo neće nas dočekati dobrodošlicom, ali svi smo već navikli na takve situacije. Zato ćemo noćas proveriti i podmazati oružje. Jasno?

Ljudi su jednostavno klimnuli glavama i promrmljali da se slažu. Svi su oni, kao i Vejn, žarko želeli da se sukobe sa ubicama... ali iz različitih pobuda. Bili su hladni i potpuno spremni na obračun.

Ukoliko pre, utoliko bolje, zaključio je Vejn i oštro mamuznuo konja.

* * *

Holidej je verovao da je minijaturno jezerce „hranio” neki dubok podzemni izvor. Voda je bila čista i bistra, šumeći je izbijala iz utrobe zemlje i sakupljala se u poširokom udubljenju od kamena. Oko ivice raslo je žbunje različite visine koje je pravilo hladovinu i održavalo vodu svežom i hladnom. Do mesta su, u jednom i u drugom pravcu, vodili brojni životinjski tragovi što je značilo da je voda zdrava i pitka... i da se može očekivati da se na pojilu pre mraka pojave prve životinje.

Pošto se dobro napio i napunio čuturicu vodom, Dok je napravio logor malo dalje, u zaklonu između stena. Nije hteo da poplaši i rastera životinje. Ako bude imao sreće, biće u stanju da ubije neku

od njih i da prvi put u toku nekoliko dana počasti sebe svežim mesom.

U međuvremenu je zapalio vatru i prokuvao nešto vode, iskoristivši polovinu da skuva kafu, a ostatak da ispere i iščisti ranu. Blaga ošamućenost od grozničavog stanja još uvek ga je držala, ali je ipak mogao da prelije toplu, gotovo vruću vodu preko rane. Bol mu je izmamio suze na oči, tako da je čvrsto zagrizao usnu sprečavajući sam sebe da ne jaukne.

Pažljivo je pregledao ranu i zaključio da će, ukoliko do jutra ne bude nekog poboljšanja, morati da primeni drastičnije mere. U stvari, u pitanju je bio stari način „obrade” rane: barut iz metka sipa se na povređeno mesto i zapali... Metod je bio drastičan i veoma bolan, ali začuđujuće efikasan.

Ispio je svu kafu iz lonca, a onda ga ponovo napunio vodom i stavio da se lagano greje. Nije hteo da zapali veliku vatru kako plamen ne bi uplašio životinje koje su, pre nego što su prišle pojilu da utole žeđ, čekale u mraku kako bi se uverile da im od došljaka ne preti nikakva opasnost.

Grčeci lice u bolnu grimasu, Dok je napunio pušku, pritajio se iza žbuna i čekao svoju večeru. Odsjaj zvezda presijavao se na površini vode: video je tamne senke kako se naginju nad dragocenu tečnost i čuo tiho šuštanje i skičanje. Ipak nije bilo dovoljno svetlo da razazna o kojim se životinjama se radi. Pored toga, stalno su se premeštale s mesta na mesto. Naravno, njemu nije bilo važno koja je divljač u pitanju, jer

je sveže meso bilo jedina stvar koju je u tom trenutku želeo.

Najzad je uspeo da uoči pustinjačkog zeca koji je neko vreme skakutao na obali, a onda se ipak sagnuo i počeo da pije. Meta je bila tačno pred njim tako da je pažljivo nanišanio i opalio.

Već sledećeg trenutka, životinja se nekako neprirodno zatresla i izvrnula na obalu. Pogodak je bio precizan, tako da nije trebalo ponovo da reaguje.

Ali, odjek pucnja prolomio se kroz mirnu noć i raširio se ravnicom zavijenom u tamu.

* * *

Salivan je čvršće zategao vodice i instinktivno stegao pušku. I ostali banditi zaustavili su konje i okupili se oko njega. Levin je izustio gadnu kletvu, jer je skoro kliznuo sa sapi konja na kojem je jahao sa Donovanom Koksom.

– Neko puca na nas? – zapitao je bandit promuklo.

– Mislim da ne – odvratio je Salivan tiho. – Čuli ste da je samo jedan hitac i... mislim da je došao iz pravca izvora. Može biti da neko tamo logoruje i sada pokušava da dođe do svežeg mesa. Dosta životinja preko noći dolazi na poji-lo...

Levin glasno opsova. – Nadajmo se da to nisu Skot Vejn i njegova potera.

– Govori razumno, čoveče – obrecnu se resko Salivan. – Kao prvo, taj prokletnik ne bi mogao da prođe pored nas, a da ga ne primetimo; drugo, čak i da je tako, neverovatno je da bi Vejn otkrio svoj položaj pucajući iz vinčesterke.

– Pa naravno... Kako si glup, Levine – dobacio je Čavez.

– Zaveži, melezu – obrecnu se ovaj.

– Neću to da trpim od tebe.

– Sto mu gromova, zavežite obojica!

– zareža Salivan. – I govorite tiše! U ovakvoj noći svaki glas se čuje vraški daleko.

– U redu, u redu... – promrmlja Levin.

– Od jahanja na sapima potpuno sam rastresen.

– Uvek možeš da hodaš, ako hoćeš – odbrusi Koks hladno.

– Hoćete li već jednom da zavežete? – progunda Salivan ponovo. – Umuknite svi i slušajte.

Stajali su u prohladnoj tami pustinjske noći i osluškivali. No, nisu mogli čuti ništa drugo osim šumnog disanja njihovih konja i mahanja repovima.

– Da, da... potpuno sam u pravu – ponovi Salivan. – To neko pokušava da dođe do mesa. Zato ćemo prići pešice. Ako je neko kod izvora, morao je nekako da stigne ovamo – kazao je i bacio pogled na smrknutog Levina. – Uz nešto sreće, možemo doći do konja za tebe, Stivene.

Banditi su ćutke sjahali, nelagodno se osvrćući u tami.

– Izvor je tamo – nastavio je Salivan pokazujući rukom. Na maloj izvišici oko njega su stene i nešto žbunja. Ako čovek koji je ispalio ovaj hitac zna ponešto o ovoj pustari i logorovanju, sigurno će biti među stenama, a nikako pored vode. Dakle, Levin će poći sa mnom, a Čavez i Koks prići će sa južne strane. Ukoliko bude potrebno, privući ćemo pažnju tog

čoveka i otkriti gde se nalazi. Onda vas dvojica možete prići i ščepati ga.

– Hoćemo li ga ubiti? – progunda Koks tiho.

– Naravno da hoćemo. Čak i ako je u pitanju neko ko se izgubio, ne želim za sobom da ostavljam svedoke koji bi nas otkucali prokletom Vejnu.

Pošto su čvrsto vezali konje i ostavili ih u blizini, podelili su se i uputili ka tamnim obrisima stena koje su okruživale izvor. Levin se držao blizu Salivana, pazeći da ne stane na grančice retkog žbunja ili pak na neki krt krečnjak. Kretali su se tiho kao senke i u jednom trenutku vođa bande mu je dao znak da čučne. Bandit je klimnuo glavom ugleđavši u istom trenutku slab odsjaj vatre između stena.

Nekoliko trenutaka su mirno stajali, a onda je Salivan krenuo napred, dok ga je Levin sledio sa puškom u ruci. Kada mu je vođa dao znak da stane, zaustavio se kao ukopan, ali je jasno mogao da vidi siluetu vitkog čoveka nagnutog nad skoro odranim kunićem. Kada se malo bolje zagledao, video je da čovek malo teže pokreće levu ruku...

Onda se Salivan uspravio i prekoračio preko stene na proplanak, gde je neznac i logorovao. Samo nekoliko metara ulevo nalazio se njegov konj koji je ljutito frktao razdražen mnogobrojnim rojevima noćnih insekata.

Iznenada je nepoznati hitro odbacio nož i tako munjevito se okrenuo da ga je bilo teško pratiti. Mašio se revolvera, ali ga je metalni zvuk repetiranja puške

u Salivanovim rukama zadržao u polovini pokreta.

– Ni makac – začuo se glas vođe bandita.

Dok je stajao kao skamenjem znajući da ga čovek u tami drži na nišanu. Slab odsjaj vatre pripomognute vetrom obasjao mu je lice, a onda... onda se usne bandita sa puškom izviše u paklen osmeh.

– Gle, gle, tvoja njuška kao da mi je poznata, mister! – dobaci on prilazeći.

– Čekaj, samo malo... – dodao je, obuhvatio pogledom celu figuru i ponovo se vratio na lice. – Hm... čudno si odeven za ovakvo mesto. Po odelu bi se reklo da si izašao iz nekog modnog salona i upao u tornado. Samo, vidi se da si duže vreme... čekaj, sada sam se setio odakle te znam, huljo! Ti si Dok Holidej, samo ne onako fino obučen, čist i ispeglan!

Holidej je ćutao i posmatrao ga. Naravno, prepoznao je pridošlicu čim ga je bolje osmotrio, ali to nije pokazao nijednim pokretom.

– Gledaš me, ha, veliki gospodine? – iscerio se Salivan trijumfalno. – Kladim se da ni ne sanjaš s kim imaš posla! – dodao je, zamahnuo nogom i vrhom čizme udario Doka baš ispod rane.

Ovaj zastenja i zgrči se, ali ipak ne izusti ni reč.

– Dođite svi ovamo! – povika vođa bandita, pokretom ruke pokazujući Levinu da pride. – Uzmi mu revolver i lovački nož, Stivene!

Čavez i Koks izronili su iz tame i zagledali se u Holideja koji se grčio. Onda

su upitno pogledali u Salivana koji se spustio na jedan kamen.

– Uхватili smo veoma važnu ptičicu – saopštio im je on posle kraće pauze. – Ovaj „čova“ je Dok Holidej.

– Holidej... – zapanjeno je ponovio Čavez.

– Sto mu gromova! – promrmljao je Levin.

Donovan Koks je nabrao obrve, ali nije rekao ništa. Posmatrao je Salivana iščekujući šta će ovaj preduzeti.

– Holidej i ja smo stari znanci – dobaci banditski vođa sa uzdahom. – Prvi put smo se sreli pre nekoliko godina u Santa Feu. Taj kućkin sin se suprotstavio jednom mom ortaku i ubio ga u obračunu. Tada sam i ja zaradio onaj ožiljak na levom kuku... Da, da... baš od njegovog kuršuma. Mogao sam izgubiti nogu, ali sam prošao samo sa dva meseca u krevetu. A onda ovo...

Salivan povuče naniže vratnu maramu i otkri dugačak, nepravilan ožiljak. Pritom se nakašljao, dok su mu oči ljutito zasjale.

– Ožiljak od omče. Bežao sam pred poterom i uspeo bih da je zavaram da nije bilo ovog kućkinog sina. Otkrio im je moje lukavstvo i zlikovci su me se dočepali i okačili me na prvo drvo. Zatim su otišli i ostavili me na milost i nemilost preriji. Da nije bilo jednog „pustinjskog pacova“ koji je sve posmatrao iz prikrajka, sa mnom bi bilo svršeno. No, stari me je skinuo dok sam još mrdao i tako sam se spasao – dodao je cereći se.

– Što im ne kažeš kako si se zahvalio tom starom „pustinjskom pacovu“, Salivane? – upita Holidej muklo.

Voda bandita se namršti i važno dunu kroz nos.

– Šta da mu ja radim kada nije bio sasvim čist? Nosio je sa sobom vrećicu punu zlatnog praha i kao kojot lutao po pustari. Uopšte nije imao nameru da to blago troši. Ja sam došao do zaključka da bi bilo bolje da ja preuzmem zlatnu prašinu i... to je sve. Starog sam poslao u carstvo nebesko.

Nekoliko trenutaka vladala je potpuna tišina. Holidej je pokušavao da savlada bol, dok su banditi zbunjeno ćutali.

Salivan se iznenada glasno nasmeja.

– I ovo je prvi put da smo se posle toga sreli, zar ne, Holideje? Ja sam mnogo puta pozeleo da nam se putevi ukrste, ali... nisam imao sreće. Sve do sada. Hm... mislim da mi je đavo ponovo naklonjen, jer te je doveo ovamo, pravo meni u šake. Konačno ću moći da ostvarim želju i likvidiram te kao psa.

Iz mraka se pojavio Levin vodeći za sobom snažnog Holidejevog konja.

– Sada sam se i ja obezbedio – rekao je kratko. – Kada svršiš sa tim dasom, možemo odmah u pun kas. Više neće biti zadržavanja, šefe.

Salivan se počea po čelu.

– Čekaj samo da malo razmislim: iskreno, ne želim da ovaj „čova“ umre lakom smrću. Ne, ne, to nikako! Zar posle svega što mi je uradio! Nego... Čaveze, ti si dobar kuvar. Kako bi bilo da nam ispečeš ovog kunića? Večeraćemo i napuniti čaturice vodom, a do tada ću

smisliti šta da uradim sa Holidejem. U međuvremenu...

Ustao je i snažno zamahnuo puškom tako da je cev pogodila zarobljenika u glavu. Dok se trgao i bez reči pao na stranu. Mada se pri padu dočekaao na ruke, ipak je povredio nos i ubrzo na licu osetio krv. Za trenutak je osetio strašan bol, a pred očima mu se zamaglilo. Ipak, lagano je ustao stiskajući zube, ali... ponovo ga je dočekaao kundak i on se onesvešćen srušio na zemlju.

Salivan je nekoliko sekundi posmatrao njegovo nepomično telo, a onda ga još jednom šutnuo nogom i zatim lagano prišao vatri.

– Šta imaš na umu za tog tipa? – upitao je Koks tiho.

– Ništa određeno, ali to što smislim, mora da bude posebno.

– Možda bi bilo najbolje prosvirati mu kuršum kroz glavu, jer nas ovako može zadržati. I sam znaš da potera nije daleko.

Salivan ga besno odmeri.

– Rekao sam nešto posebno! I kada to kažem, uopšte me ne interesuje da li nam je Vejn za vratom! Pre nego što pođem, hoću da izravnam račune sa tim prokletnikom!

Ostali su pogledali u stranu, izbegavajući da se susretnu sa njegovim luđačkim pogledom: niko od njih nije hteo da se raspravlja sa Polom Salivanom kada je bio u takvom raspoloženju.

* * *

Kada se probudio, Holidej je bio vezan, glava ga je bolela, a vilica mu je bila otečena i teško pokretljiva.

Pošto se malo pribrao, shvatio je da leži na desnom boku između stena. Još uvek je bio mrak i četvorica bandita sedela su oko vatre sa limenim lončićima u ruci. Rana ispod pazuha ga je bolela, u očima mu se mutilo, a zadebljali jezik mu je prilično smetao. Napregao se ne bi li slučajno prekinuo veze, ali od toga nije bilo ništa: postigao je samo to da mu se kanap još dublje ureže u meso. Zastenjao je od napora, a Sullivan se odmah okrenuo i pogledao u njegovom pravcu. Shvativši da je došao svesti, lagano mu je prišao, još uvek držeći u ruci lončić sa kafom. Zastavši pored njega, srknuo je kafu i pogledao ga.

– Drago nam je što si nam se opet pridružio, Holideje. Upravo smo završili dogovor o tome šta ćemo sa tobom. Znaš, mi želimo da krenemo odavde pre jutra – dodao je i bacio na njega lončić sa vrelom tečnošću.

Iako vezan, Holidej je pokušao da izbegne da ga kafa oprži po licu. Zadovoljan u svojoj nadmoćnosti, Sullivan se od sveg srca nasmejavao, ne zapažajući da se Dok oslonio na ramena i savio noge. No, već sledećeg trenutka, on ih je snažno ispravio, pa su reagovale kao opuštene opruge: petama cipela pogodio je Saliwana ispod brade tako da je udarac vođu bandita odbacio na ostalu trojicu, pa su se svi srušili, i u gomili našli na tlu.

Sullivan je zaurloao, jer mu je užareno ugljevlje progorelo košulju i opeklo ga po leđima. Dok je pokušao da iskoristi zabunu i na oštroj ivici škrljca prereže konopac oko ruku, ali... konopac je bio suviše tvrd za stenu. Naravno, nije odu-

stao već je nastavio uporno da struže. Ali, Sullivan je brzo priskočio, odgurnuo ga od ivice i nastavio da ga udara obema nogama: sada nije mogao ništa da učini, osim da se skupi i trpi udarce. Najзад mu je ljutiti vođa bandita pritisnuo glavu nogom i lice zabio u pesak držeći ga tako sve dok nije počeo da se guši. Onda ga je ipak pustio, ali samo za trenutak. Taman što je Holidej ispljunuo pesak i udahnuo vazduh, bandit se sagnuo, dograbio ga za kosu, zategao mu glavu unazad i iskolačenih očiju mu se uneo u lice.

– Svršeno je sa tobom, prokletniče... – procedio je kroz zube, glasom koji je podrhtavao od mržnje i gneva. – Jedino mi je žao što neću ostati do kraja da te gledam kako umireš... Ali, bar ću znati šta ti se događa i sa svakom pređenom miljom biću zadovoljniji, jer ću misliti na to koliko se mučiš... Ti... ništarijo – progundao je jedva se savladavajući, a zatim još jednom zgazio Holideja i gurnuo mu lice u pesak.

Ostali su ćutali, zapanjeni i pomalo uplašeni. Naime, nikada još nisu videli da se uvek hladnokrvni Sullivan može tako „pomeriti”, niti su slutili kakva surovost i bes se kriju u njemu. Duboko u sebi, svaki od njih je bio zadovoljan što nije u Holidejevoj koži.

Kada se nakon nekog vremena konačno izduvao, Sullivan je prišao Doku i presekao mu veze na rukama i nogama. Iznenaden, Holidej se polako pridigao i počeo da masira ruke. Pošto Sullivan nije reagovao, isto je učinio i sa nogama. Posle nekoliko trenutaka, banditski

vođa mu je ipak prišao i gurnuo ga kolenom u leđa.

– Ustaj! – naredio je kratko.

Dok se lagano podigao na bolne, nesigurne noge i odmerio ozbiljna lica bandita oko sebe.

– Vidiš, dođe trenutak kada čovek više nije tako moćan – cinično mu je dobacio Sullivan, zadovoljan što se njegov ljuti protivnik jedva drži na nogama. – A nisi bio takav u Santa Feu; bio si nadmen i uobraženo hodao sa glavom u oblacima. Eh, ponašao si se kao da je grad tvoj! I svi su ti se divili, naročito žene... Kada samo pomislim na te guske! Hm... žao mi je što svi ti sada ne mogu da te vide, što ne znaju da više nećeš hodati. A jesi li svestan zašto?

Izrekavši pitanje, bandit mu se uneo u lice potpuno izobličen od gneva.

– Sada ću ti ja odgovoriti – iscerio se. – Hm... čak i ako bi kojim slučajem preživeo današnji dan, garantujem ti da više nikada nećeš hodati! Vidiš ovog mog prijatelja Koksa, zar ne? E, kao što ti uživaš u šepurenju pred finim curama koje nas prezrene neće ni da pogledaju, tako on uživa u krckanju tuđih kostiju. Za to je pravi majstor, samo da znaš!

Dok je ćutke pogledao u Salivana, a onda u Koksa čije je lice je već ružio izraz gadnog, sadističkog zadovoljstva. Shvatio je da ga ne čeka ništa dobro i grozničavo razmišljao šta da preduzme. Ali, ma koliko se trudio, nije video povoljan izlaz.

– Da, da, lepotane moj – nastavio je Sullivan trijumfalno. – Koks će ti prvo srediti noge tako da se više nećeš važ-

no šetati kroz Santa Fe ili Ostin. Zatim dolaze ruke, te tvoje čuvene ruke kojima si toliko ljudi poslao na onaj svet! Dakle, svršeno je sa slavnim revolverašem Dokom Holidejom! Zauvek! I onda ćemo te ostaviti da se mučiš, sve dok ne skapaš od gladi i žeđi! Ali, nećemo te ostaviti ovde gde bi te Vejn i potera sigurno našli, tome se nemoj ni nadati... Na pola milje odavde ima jaruga u kojoj ćeš danima truniti, ukoliko te pre toga ne raskomadaju lešinari i pustinjski psi. Ha, kakva blistava smrt, daleko od celog sveta! Uostalom, to si i zaslužio, druškane!

Salivan je govorio užagrenih očiju, uživajući u svakoj reči i plivajući u slasti osvete. Ostali su ćutali očigledno želeći da se stvar sa Holidejem što pre završi kako bi zatim odmaglili što dalje od potere koja im se činila opasno blizu. Iako obuzet Holidejem, Salivan je uočio njihovo nestrpljenje i glavom dao znak Koksu.

– Donovan, veži mu ruke za svaki slučaj, pa da krenemo.

Ovaj je prišao Doku držeći konopac u ruci. Bez reči mu je zgrabio ruke i nekoliko puta mu besno obmotao konopac oko članaka. Zadovoljan svojom efikasnošću, pogledao je u Salivana očekujući dalja naređenja.

– Odlično, Donovan – odvrati ovaj klimajući glavom. – A sada ćemo ga ti i ja odvesti do one jaruge. Ni za živu glavu ne bih hteo da propustim takav događaj. Vi ostanite ovde – dodao je okrenuvši se prema Levinu i Čavezu.

Koks je uzjahao konja, a onda povukao konopac i vezao ga za sedlo, bez reči prateći Salivana koji je već krenuo. Išli su kroz tamu istim pravcem kojim su i došli. Holidej je znao tu jarugu koju je bandit pomenuo i u kojoj je trebalo da bedno skonča život; bila je udaljena jedno tri do četiri stotine metara i prethodnog dana je prošao pored nje. U stvari, bilo je to veoma čudno mesto: duboki usek u ravnici širok gotovo pedesetak metara koji se pružao pravcem zapad – istok i bio dug gotovo čitavu milju. Strane same jaruge bile su okomite, mestimično obrasle kržljivim žbunjem, a dno kamenito i zasuto peskom.

Tako je, po Salivanovom planu, trebalo da izgleda Holidejeva grobnica.

Skoro trčeći za konjem koji ga je vukao, Dok je grozničavo razmišljao. Iako se činilo da nema više spasa, nisu mu bile ugasle sve nade. Znao je da ni u najsavršenijem zločinu nije sve idealno i da uvek postoji neki trenutak slabosti ili neopreznosti kada se može ukazati šansa. On je sada priželjkivao taj trenutak...

Ali, šta bi mu taj kratak čas uopšte mogao pružiti? Njegovi dželati bili su iskusne ubice koje nije bilo tako lako prevariti. Ipak, ako bi mu se pružila i najmanja šansa, on bi pokušao da je iskoristi. Još uvek je bila noć tako da mu je mrak bio saveznik... Pored toga, njegova prednost je bila i to što banditi nisu smeli da pucaju kako ne bi otkrili svoj položaj.

Konji su stali i on je po inerciji krenuo još nekoliko koraka, a tek onda zastao

na ivici mračne provalije. Koks je sjahao, pogledao ga i počeo da odvezuje konopac sa sedla. Sada će nastupiti momenat, pomislio je Holidej: bandit je obema rukama odvezivao konopac i nije ga čvrsto držao. Samo... ako se i otrgne... Kuda da beži, zapitao se u jednom trenutku. Gde da krene? Nije bio u stanju da trči... Osim toga, banditi na konjima brzo bi ga stigli. Onda mu se pogled zaustavio na ivici jaruge i istog trenutka je shvatio.

To je bilo rešenje!

Da, da, skok u jarugu bilo je nešto što niko nije očekivao. Možda je značio sigurnu smrt, ali i to bi bilo bolje od muka koje su mu ovi prokletnici namenili. Pored toga, ponadao se da će se konopac zakačiti za neki žbun i tako ublažiti pad...

Skrivajući pogled, Dok je krišom pratio rad Koksovih prstiju. Konopac je bio skoro sasvim odvezan... još samo sekundu ili dve.

A onda je nastupio odlučujući trenutak.

Holidej je skočio kao panter i konopac je iskliznuo iz Koksovih ruku. Još nekoliko krupnih skokova i već se našao na ivici provalije. Zažmurivši, skočio je u taman i prazan prostor ispod sebe, no, pre nego što je učinio taj poslednji, sudbonosni korak, kroz glavu mu je strelovito proletela misao: pobegao je! Iza sebe je čuo glasne povike i Salivanovu psovku, no ti glasovi kao da su dolazili iz velike daljine...

Let kroz prazan prostor trajao je kratko, a onda je osetio udar po butinama

koji ga je okrenuo tako da je nastavio da pada okrenut bokom. Zatim ga je zakačio neki žbun, pocepao mu sako i ogrebao lice. S druge strane taj „sudar” sa žbunom je bio dobar, jer je usporio brzinu pada... Onda je sledio snažan udar u prsa koji mu je izbio dah i pomračio svest, a zatim još nekoliko snažnih udaraca po glavi, ramenima i leđima. Padao je još nekoliko sekundi koje su mu se učinile duge kao večnost, a onda ga je obavila tama... Pre nego što je izgubio svest „registrovao” je kotrljanje kamenja pokrenutih njegovim padom, lomljenje granja i ljutite glasove u daljini.

Gore na vrhu jaruge, Salivan je izvuкао revolver i prisionio ga je Koks na grudi.

– Prokleta psino, pobegao ti je! – vikao je lica izobličienog od gneva. – Nemamo vremena da ga tražimo, ali znaj da si mrtav čovek ako se ta hulja izvuče! Ubio bih te i sada da nije potere koja može čuti pucanj!

Donovan Koks je mirno stojao i ćutao, bled kao krpa. Znao je da nikada u životu nije bio tako blizu smrti.

* * *

– Bili su ovde, to je sigurno – rekao je Skot Vejn pokazujući rukom ostatke vatre između stena, nedaleko od izvora. Zatim je kleknuo i za tren stavio prste u pepeo. – Bili su ovde prošle noći – dodao je glasom koji nije trpeo pogovor.

Ustao je i ljudima koji su se okupili oko njega pokazao otiske u pesku.

– No, čini mi se da je ovde bio još neko – kazao je oprezno.

– Da tako izgleda – potvrdio je crvenokosi Hauard Lajon koji je kleknuo i pažljivo razgledao. – Samo, nije jasno da li je taj bio tu sa njima ili pre njih. Pogledajte – dodao je uzimajući nešto sa zemlje. – Presečen komad konopca. Izgleda da je neko njime bio vezan.

– Eno tamo još jednog komada – dodade drugi.

Vejn je pogledao konopce i tragove oko napuštene vatre.

– Ne znam šta da mislim – zavrteo je glavom. – Možda su vezali nekoga od njih, posvađali se oko vode ili... Stvarno mi nije jasno.... No, to sada i nije važno. Ostaje činjenica da su bili ovde, to je najvažnije. Idu prema jugu i imaju prednost samo čas ili dva. Ako budemo požurili, mogli bismo ih stići do zalaska sunca.

– Trebaće nam vremena da napojimo konje, Skote – rekao je Hauard Lajon. – Đavolski su iznureni, a takođe i mi. Znaš, žarko želimo da pohvatamo te pasje sinove kao i ti, ali to nećemo uspeti sa iznurenim konjima i praznim čuturicama. Treba nam malo vremena za predah.

– Odmorićemo se kasnije – odvratio je Vejn nestrpljivo, uviđajući da mu svakim izgubljenim minutom izmiče oreol slave o kome je sanjao. – Možemo uhvatiti te lupeže pre zalaska sunca – dodao je tvrdoglavo.

Lajon odmahnu glavom.

– Znaš dobro da ne možemo. Sa odmornim konjima bi možda uspeli, ali sa ovim umornim životinjama koje smo cele noći nemilosrdno gonili... Ne, ne, to

nikako... Sve što nam treba je sat-dva odmora i ja ću ih svakako uzeti.

Ostali ljudi zažagoriše slažući se sa Lajonom i Skot Vejn shvati da njegov predlog nije prihvaćen. Bio je nezadovoljan, ali nije smeo da se ljuti na ljude, jer je u dubini duše znao da su u pravu.

S druge strane, bilo mu je jasno da će, ako ih ne uhvati do zalaska sunca, Salivan i njegova banda imati još jednu noć prednosti za koju mogu povećati rastojanje između sebe i potere.

Žarko je želeo da ščepa tu bandu ubica, ali to je sada izgledalo dosta neizvesno. Da se domognem makar jednog, pomisli na kraju i ljutito pljucnu u prašinu. Tog bi obesili na licu mesta i tako pokazali kako prolaze ubice i pljačkaši.

* * *

Pustara se zvala „Beli pakao” i Dok sa ironijom zaključio da joj naziv savršeno odgovara.

Naime, još pre nego što je otvorio oči, osetio je bol po celom telu. U glavi mu je bubnjalo, ali se ipak potrudio i lagano otvorio kapke. Tek kada ga je zablesnula jarko žuta svetlost, brzo je zažmurio shvativši da leži na leđima i gleda pravo u sunce. Posle nekog vremena, smogao je snage da okrene glavu na stranu, dva-tri puta trepnuo i ponovo otvorio oči.

Kada se malo pribrao, shvatio je da gleda u litice jaruge obrasle žbunjem, kamenje i pesak sa komadom neba i užarenim suncem tačno iznad glave. Onda je polako zažmurio pokušavajući

pravilnije da diše i koliko-toliko savlada vrućinu koja ga je obuzimala.

Dok nije bio u stanju da proceni koliko je tu ležao, ali je posle izvesnog vremena bio u stanju da pomeri ruke i noge. Očekivao je da ih vidi vezane, ali konopca nije bilo nigde. Samo su mu zgjavci bili podnaduli i otečeni. Prineo je ruke bliže očima želeći da se uveri da li halucinira ili ne.

Počeo je da savija prste, lagano, bojažljivo, nezavisno jedan od drugog. Tek kada mu je to uspelo bez problema, shvatio je da je slobodan.

Lagano je seo. Odelo mu je bilo pocupano na nekoliko mesta, a sem stare rane koja se nazirala ispod razderanog zavoja, imao je još nekoliko oteklina od udaraca i velikih ogrebotina. Sve u svemu, činilo mu se da je mnogo bolje nego što je mogao da se nada.

Pokušao je da ustane, ali se na nogama održao samo na tren, da bi već sledećeg trenutka ponovo klečao na tlu. Ipak, nije odustao. Pokušao je da se koncentriše i prikupi snagu, i drugi pokušaj je bio uspešniji. Pogledao je gore prema ivici i rešio da krene stazom i pokuša da se popne. To je trajalo više od pola sata: bauljao je, puzao, ponovo se dizao, ali je ipak uspeo da savlada uspon.

Izašavši gore, lagano se osvrnuo oko sebe. Duvao je neprijatan, topao vetar i sa sobom nosio prašinu i sitan pesak. Tragova Salivanovog i Koksovog konja nije bilo. Dodavola, pomisli ljutito, ovi prokletnici su sigurno odmah odmaglili ne bi li umakli poteri!

Zaklonivši oči šakama, zažmirio je i lagano osmotrio horizont. Ništa, samo prašina i podrhtavanje vazduha od jare, gola pustinja koja se gubila u prašnjavoj izmaglici i tamo daleko se spajala sa nebom. Glasno je uzdahnuo; učinilo mu se da je sam samcat na celoj planeti.

Posle kraćeg razmišljanja, posrćući je pošao napred želeći sam sebi da dokaže kako još uvek vlada svojim telom i kako je sposoban da se kreće. Samo... bilo mu je jasno da tako neće daleko stići; bio je slab zbog groznice, udaraca i gubitka krvi i nije znao koliko može da izdrži. Osim toga, nije imao konja, hranu, vodu, pa čak ni odgovarajuće odeo... U tim uslovima, sloboda mu je malo značila i bilo je jasno da ne može pobeći svojoj sudbini.

Ipak, nije hteo da legne i prepusti se smrti. Ako već tako nešto mora da se desi, onda ću umreti na nogama, zaključio je.

Nije znao koliko dugo je hodao, ali je u jednom trenutku ponovo naišao na svoj trag. Neko vreme je zaprepašćeno zurio u poznate otiske, a onda zastao i kleknuo uz glasan uzdah.

Shvatio je da je sve vreme išao u krug.

Nepodnošljiva žega prodirala mu je kroz kožu i on lagano sede i spusti glavu. Pokušao je da prikupi snagu za pokret, ali nje jednostavno nije bilo. Posle nekog vremena, lagano je klonuo na stranu i sklopio oči.

Video je pred sobom hladan izvor u šumskoj senci i čuo poznate, drage glasove iz detinjstva. Tada je imao ko-

nja i posle dugog jahanja uobičavao je da malo odspava u šumskoj hladovini, a tek posle toga krene kući. Ponekad, kada je bio suviše umoran, zadržavao se tu i po nekoliko sati i tada ga je konj budio dodirima gubice i opominjao da je vreme za povratak...

Onda se trgao uz kratak, grlen zvuk. Zatreptao je i otvorio oči. Činilo se da još uvek sanja... Jer, tačno iznad glave ugledao je konja koji ga je bojažljivo dodirivao vlažnom gubicom. Nekoliko trenutaka ga je pipkao kako bi shvatio da je stvaran, a onda polako ustao. Klizeći rukama niz vrat životinje nekako je došao do sedla.

Gospode bože, pomislio je, pa to stvarno nije san! Ovo je bio pravi pravcati konj! Onda je ugledao ranu na sapima i slabine pokrivene skorelom krvlju... Razmišljao je nekoliko trenutaka, a zatim se kao kroz maglu nejasno prisetio razgovora koji su razbojnici vodili oko vatre. Naime, pričali su kako je jedan od njih morao da ostavi svog konja pošto je životinja bila ranjena.

Još uvek se održavajući na nogama, lagano je pretresao bisage. U jednoj torbi našao je kišni ogrtač i odmah mu je palo na pamet da bi tako nešto moglo da posluži kao idealna zaštita od sunca. U drugoj torbi je pronašao jednu loptu „pemikana“, mešavine mesa, povrća i ovsa pripremljenog na način na koji to čine Indijanci. Obradovao se, pošto je u pitanju bila kalorična i jaka hrana koja mu je sada bila više nego potrebna.

No, prvi zalogaj je uspeo da proguta s mukom, dok je kod drugog već išlo dale-

ko lakše. Trebalo mu je skoro petnaest minuta da pola žvaćući pola gutajući pojede jedan deo, ostatak je vratio u torbu. Zatim je uz bisaga izvadio čistu košulju i pažljivo je obukao. Bila mu je prilično kratka, ali se osećao mnogo prijatnije, jer je bila cela i čista. Onda je ponovo obukao sako, a preko njega ogrtač za kišu.

Uopšte se ne sećajući kako se našao u sedlu, Dok je najzad dohvatio vođice i promuklim glasom poterao konja. Iako vidno umorna i ranjena, životinja je ipak pošla. Prethodno je po položaju sunca otprilike odredio gde se nalazi izvor i poterao konja tamo. Nije bio sasvim siguran, ali se činilo da idu u dobrom pravcu. Uz malo sreće, trebalo je da bude tamo pre mraka.

Ali, pre nego što je prešao polovinu puta, sreća ga je sasvim napustila.

Nabasao je tačno na poteru.

* * *

– Sto mu paklenih muka, eno jednoga.

Hauard Lajon je glasno viknuo i rukom pokazao preko sivog prostranstva. Odmah zatim, izvukao je pušku iz futrole.

Skot Vejn je zategao vodice i stao ispred Lajona.

– Prokletstvo, Hauarde, stani malo! Zar ne vidiš da ide prema nama?

– I to sam – dobacio je neko.

– Imam i ja oči! – obrecnu se Lajon ljutito stežući pušku. – Pogledajte ga, još uvek nosi onaj ogrtač. On je naš čovek, to je sigurno.

– Ako jeste, onda je već mrtav – rekao je Vejn tiho i pruživši ruku, spustio na niže cev Lajonove puške. – Znam kako se osećaš posle sestrinog ubistva, čoveče... Ali, sačekajmo da vidimo šta taj čovek hoće. Vidiš da nam maše... Izgleda da dolazi ovamo svojom voljom. I ti spusti tu puščetinu, Votvude! – dobacio je šerif, krajičkom oka odmerivši Luka Votvuda koji je jahao na začelju kolone. Samo vas molim da ne budete tako nestrppljivi.

Crnokosi rmpalija nevoljno klimnu glavom i nešto ljutito progundao. Ipak, ispoštovao je Vejnovo naređenje i spustio pušku.

Dok je ugledao grupu ljudi i mahnulo im jer nije imao snage da im se obrati. Bilo mu je prilično loše, ali se nadao da konj neće pasti pod njim pre nego što se zaustavi. To se nije desilo, ali odjednom je počelo da mu se vrti u glavu. Shvatio je da se klati u sedlu tamo–amo, ali bio je toliko slab da se prepustio. Na nekoliko metara ispred grupe koja ga je očekivala, samo je zabacio glavu i već sledećeg trenutka se skljkao na zemlju.

Ipak, uspeo je brzo da se povрати i otvori oči. No, pre nego što mu je pošlo za rukom da ustane, ljudi iz potere su sjahali i okružili ga preteče uperenim revolverima.

– Holidej... – jedva je izustio suvim, promuklim glasom.

Skot Vejn mu je odjednom stavio nogu na prsa i pritisnuo ga na zemlju. Pušćana cev bila mu je na čelu, a njena hladnoća za tren ga je ispunila ježom.

– Začepi usta, lupežu – prezrivo je do-
bacio čuvar zakona. – Izgleda da si kre-
nuo u pogrešnom pravcu, jer si naleteo
na poteru iz Pajn Springsa.

– Od... odlično – promucio je Holidej
tiho.

– Odlično! Šta to, dovraga... – počeo
je Vejn, ali nije završio rečenicu, jer je
ispod oka ugledao Luka Votvuda kako
se sa revolverom u ruci probija kroz go-
milu. Munjevito se okrenuo i puščanom
cevi odgurnuo uperen kolt baš u tre-
nutku kada je Votvud opalio: taj šerifov
gest spasao je Holideju život. Kuršum
mu je fijuknuo pored lica, tako da je za
tren zbunjeno zatreptao i... shvatio.

– Za ime božije... – izustio je hrapavo.
– Pa vi... vi mislite da sam ja član Sali-
vanove bande... ljudi.

Vejn se okrenuo i ponovo ga pritisnuo
nogom.

– Ne mislimo, mister, mi to znamo. No-
siš isti ogrtač i jašeš konja koga pozna-
jemo. A konj je ranjen u sapi baš mojim
metkom...

Dao je znak dvojici ljudi da podignu
Holideja, a onda mu puškom raskrilio
kabanicu i ugledao krvav zavoj.

– Hej, čoveče, pa ti si ranjen! I mislio
sam da sam pogodio jednu hulju pre
nego što ste izmakli van domašaja!

Dok odlučno odmahnu glavom.

– Ne, ne, grešite... – rekao je, mada mu
se činilo da u grlu ima užareno ugljevlje.
Izgovor svake reči bio je veliki napor za
njega, ali znao je da mora.... Mora ube-
diti ove ljude da mu poveruju, jer ako
to ne učini, ubiće ga na licu mesta. Nije

imao pojma šta se dogodilo u gradu ali
je poznavajući Salivana, pretpostavio da
je banda ostavila iza sebe bar nekoliko
mrtvih.

– Čujte me, ljudi – nastavio je što je
mogao odlučnije. – Ja sam Dok Holidej.
Ovu ranu mi je naneo neki Džeson sa
kojim sam se slučajno sukobio. Zalutao
sam u „Belom paklu” i slučajno prona-
šao izvor. Prošle noći tamo su banula
čtetvorica konjanika, ali samo sa tri ko-
nja...

Zastao je pošto su mu usta bila suviše
suva. No, niko mu nije ponudio ni gutljaj
vode. Oko sebe je video samo neprija-
teljska i zlorada lica.

– Ti prokletnici su me iznenadili – na-
stavio je najzad – ali se ispostavilo da je
njihov vođa moj stari neprijatelj.

Uzeli su mi konja i sve što sam imao,
a onda rešili da me ubiju. Uspeo sam
da skočim sa ivice jaruge, a pošto je
bio mrak nisu mogli da me nađu. Lutao
sam celo jutro i na kraju me je našla ova
jadna životinja. Pretpostavljam da su ga
negde ostavili...

– Lažljivče! – dobacio je Votvud i šut-
nuo ga nogom u rame.

Vejn mu mahnu rukom da odstupi.

– Otkuda onda nosiš ogrtač kao i ban-
diti koji su učestvovali u pljački banke?

– Našao sam ga u bisagama – odvrati
Dok kratko.

– Pogledajte ovo! – povika jedan od lju-
di koji je pretraživao bisage pokazujući
tri potpuno nove novčanice od pet dola-
ra. – Kao one opljačkane iz banke...

Vejn uze jednu novčanicu i pažljivo je razgleda.

– Loše, mister, loše.

– Novac je bio na dnu bisaga! – gotovo je zavapio Holidej. – Pretpostavljam da su delili plen, pa je neki komad zapao ovamo. A možda onaj koji je jahao ovu životinju nije pokupio sve svoje stvari...

– Lažeš – presekao ga je Vejn kruto. – Ti si jedan od njih.

Holidejeve reči protesta zaglušila je vika ljudi. Shvatio je da mu niko ne veruje i da žele da ga likvidiraju po kratkom postupku. No, šerif ih je u tome sprečio.

– Ti kažeš da si Dok Holidej – dobacio mu je čuvar zakona. – Dokaži to.

Dok očajnički raširi ruke.

– Ne mogu. Sve stvari su mi uzeli banditi ili su mi ispale dok sam padao u jarugu. Odvedite me u grad da telegrafišem prijateljima koji će potvrditi da nisam pljačkaš banke.

Zavladala je neprijatna tišina, puna iščekivanja. Holidej je osetio kako mu se u želucu skuplja hladna grudva. Sa svih strana posmatrali su ga hladni i bezdušni pogledi. Onda je Vejn klimnuo glavom kao da je doneo neku odluku. Naime, još od prvog trenutka instinkt mu je govorio da treba biti oprezan sa ovim čovekom. Bilo je zaista čudno što im je jahao u susret... A šta ako je sve bilo sračunato?

Jer, čovek je bio ranjen i jahao je ranjenog konja. Šta ako su ga banditi odbacili, jer im je samo usporavao bekstvo? Ili su ga pak razoružali i ostavili da se gipsana pustara pobrine za njega... Možda

je pukim slučajem naišao na svoga konja i uzeo ogrtač da se zakloni od sunca. Pošao je zatim ka izvoru i naleteo na poteru. Pošto nije mogao da pobegne niti da se sakrije, izmislio je priču o banditima...

U prvom trenutku, Vejn je hteo da ga preda ljudima i pusti da Lajon i Votvud učine sa njim šta hoće. Ali, pošto je imao vremena da malo bolje razmisli, došao je do zaključka da bi ovaj čovek trebao da posluži kao primer.

Sve u svemu, za mladog šerifa nije bilo sumnje da taj čovek nije Holidej, već jedan od bandita. Prema tome, on sigurno zna gde su se prokletnici uputili, zaključio je. U stvari, i sam je pretpostavio da će preći Rio Grande i otići u Meksiko. A dalje...? To nije bio problem, jer je družina „gringosa” sa puno novca mogla sebi da priušti i plati najbolja skrovišta. Dakle, Vejn nije sumnjao kako može da „ubedi” Holideja da mu o namerama bandita kaže sve što zna.

Lagano se osmehnuo. Ipak će uspeti i tako pokazati građanima da je dobar čuvar zakona. Odvešće zarobljenika u Pajn Springs i tamo mu odmah organizovati suđenje, ili će pustiti gomilu da ga linčuje. U svakom slučaju, građani će biti zadovoljni, a svi sumnjičavci videće da je Skot Vejn čovek od poverenja. Ako zatim uspe da, žive ili mrtve, u Meksiku pohvata i ostale, njegova slava će se proširiti i otvoriće mu se vidici mnogo šireg sveta nego što je Pajn Springs.

Zato je čvrsto odlučio: ovaj čovek koji kaže da se zove Dok Holidej poslužiće kao primer.

* * *

Tereza, Teri Vajs sedela je u dnevnoj sobi i zurila u gomilu odevnih stvari njenog oca. Odeća je bila uredno složena i nameravala je da je razdeli siromašnim porodicama u Pajn Springsu.

Ipak, još uvek joj je bilo teško da poveruje da joj je otac mrtav. Uostalom, sve se desilo tako brzo: oprostio se sa njom posle doručka i rekao da ima posla, pripremio kola i njima se odvezao do Fridžeraldovog ranča da pogleda stoku koja se nudila na prodaju. Sada je prekorevala sebe što nije shvatila da je taj posao podrazumevao odlazak u banku gde je trebalo da podigne novac koji mu je bio potreban...

Oh, bože, pomislila je očajno, pljačkaši su pobili sve svedoke u banci. No, dvojica njih živeli su dovoljno dugo da saopšte kako je direktor banke slučajno skinuo masku sa lica Pola Salivana. To je i bio razlog što su svi pobijeni, jer vođa bande nije želeo svedoke. Nesreća je htela da i njen otac bude među njima.

Teri Vajs je sa mukom prigušila jecaj. Pogled joj je odlutao do očeve slike na pijaninu pored zida; setila se kada ga je kupio i doneo u Pajn Springs pre mnogo godina, još kada joj je majka bila živa.

Lagano je ustala, obrisala oči i ponovo prešla pogledom preko gomile uredno složene odeće. Treba što pre da ih odnesem i razdelim, zaključila je tužno. Ovako... ponovo je šmrknula i obrisala dve suze u uglu oka.

Naravno, i kada odnese i podeli očeve stvari neće moći da se oslobodi sećanja na oca; kuća je bila puna njegovog pri-

sustva i ona će još dugo morati da živi sa saznanjem da je...

Prekinula je razmišljanje pošto se sa ulice čuo glasan topot kopita, a odmah zatim i glas Skota Vejna. Brzo je prišla prozoru i videla poteru koja se vratila vodeći sa sobom jednog zarobljenika: bio je to neki čovek koji se, očigledno umoran ili ranjen, dosta teško održavao u sedlu. Ugledavši njegovo lice, Teri se namršti.

Glasno je uzdahnula, hitro začesljala kosu, zategla bluzu i žurno izašla napolje. Zastala je samo toliko da uzme svoju crnu lekarsku torbicu, a onda se uputila prema šerifovoj kancelariji i zgradi zatvora.

Kada je stigla, čoveka su već skinuli iz sedla i grubo gurnuli na drveni trotoar ispred ulaza. Skot Vejn je digao pušku iznad glave i zamolio okupljene građane za tišinu. Članovi potere su stali iza uhapšenika i mrgodno posmatrali šta se događa; bili su prljavi, umorni i očigledno veoma nervozni.

Teri se probila kroz gomilu baš kada je Vejn progovorio.

– Narode, ostanite na svojim mestima, molim vas. Dobro, dobro, tako... hajde! Dakle, sada pažljivo gledajte! Ovo je jedan od hulja koji su pobili vašu rodbinu i prijatelje! Kompanjoni su ga odbacili, jer je bio ranjen i zadržavao ih. Eto, takve su zmiје sa kojima imamo posla. Što se mene tiče, imao sam dve mogućnosti: da ga ubijem na licu mesta i onda pođemo za ostalima ili da ga vratim u grad pod pratnjom, što bi znatno oslabilo poteru.

I eto, odlučio sam da ga vratim nazad... zajedno sa poterom.

– I pustio si ostale da pobjegnu? – povika jedan od građana, sav crven u licu.

– Samo za sada – odvratio je Vejn mirno i pokazao rukom na Holideja. – Ovaj „čova” zna gde su se uputili. Izvući ću odgovor iz njega pre nego što ga obesimo.

– To su prave reči – povikao je plavokosi debeljko, a gomila mu se pridružila i nagnula prema zarobljeniku.

Vejn je istupio korak napred i ispalio hitac u vazduh: pucanj je zaustavio gomilu i uplašio Teri Vajs.

– Neće biti linča – rekao je šerif i strogo ih odmerio. – Uradićemo sve po zakonu, jer moramo da poštujemo pravila. Održaćemo suđenje... a onda ćemo ga obesiti.

– On i njegovi ortaci našima nisu dali takvu mogućnost! – zauriao je neko iz pozadine, dok je Luk Votvud istupio napred.

– To je tačno, Skote – dobacio je ledenim glasom. – Ja sam u tom pokolju izgubio ženu i neću trpeti nikakvu gnjavu samo da bi se ovom „čovi” odložila smrtna kazna. Nema tu nikakvog poštenog i časnog suđenja.

– I ja tako mislim – grmnuo je Lajon i prslonio cev revolvera na Holidejeva leđa.

Ipak, Skot Vejn nije želeo da popusti. Znao je šta ga čeka ako bi se glas o linču proširio.

– Biće mu suđeno i tačka! – grmnuo je i spazivši Teri Vajs dodao klimnuvši glavom – Dobro što ste došli, doktorko,

pošto sam baš nameravao da pošaljem po vas. Ovoga čoveka treba pregledati i koliko–toliko mu pomoći kako bi bio u dobrom stanju da izađe pred sud i odgovara na pitanja.

Bleda i ozbiljna, Teri je nekoliko trenutaka posmatrala Holideja, a onda se obratila šerifu jasnim, odlučnim glasom:

– Ovaj čovek nije bio među pljačkašima, Skote.

Vejn je iznenađeno podigao obrve, a gomila je začutala. Teri je osetila da je svi posmatraju i neznatno pocrvenela.

– Otkuda to možete znati, doktorko? – upitao je kratko.

– Ja... ne mogu reći da sam apsolutno sigurna, ali... dvojica teško ranjenih rekli su ponešto o pljački. Prepoznali su Pola Salivana i dodali da su bila još trojica. A mi znamo da su sa njim u bandi još Donovan Koks, Stiven Levin i... onaj melez Čavez. Ovaj čovek nije jedan od njih.

Vejn uzdahnu i pogladi se rukom po bradi.

– Ne, on nije jedan od njih, ali... niko nam ne garantuje da Salivan još uvek jaše sa istim ljudima. Osim toga, ovaj bi mogao biti onaj najviši... Donovan Koks. Ovde tog lupeža niko nije video, već nam je poznat samo njegov opis: visok preko sto osamdeset pet, vitak, snažnih ramena, oštih crta lica i tamne kose. Strahovito je brz na revolveru...

– Taj opis bi mogao odgovarati i stotini drugih ljudi, šerife – prekinula ga je Teri mirno.

Vejn se zlobno nasmeši.

– Naravno, ali u kraju niko ne jaše u kišnom mantilu kakav je na ovom prokletniku. I nema nijednog drugog sa sitnim novčanicama iz pljačke banke koje su ostale u bisagama.

– Ja sam Džon Holidej – rekao je Dok muklo i pritom pogledom punim nade odmerio Teri. – Nemam nikakve veze sa ovim. Ako pošaljete telegram Štabu rendžera u Fort Stoktonu, mogao bih da dokažem...

– Bilo bi bolje da zavežeš – prekinuo ga je šerif nervozno. – Sve ćeš to reći na sudu. Inače, doktorko – dodao je i prešao pogledom preko okupljenih ljudi – za mene i građane Pajn Springsa ovaj čovek je član Salivanove bande i jedan od onih koji su pobili naše rođake i prijatelje. Doživeo je nezgodne trenutke od strane svojih ortaka i zato bi bilo najbolje da ga pregledate.

– Hoću, samo... Baš me interesuje jesu li ovim povredama doprineli i članovi potere?

Vejn za tren stisnu usne.

– Čuli ste me, doktorko. Kao šerif i predstavnik zakona, zvanično tražim od vas da pregledate i previjete ovog zatvorenika kako bi mogao da bude izveden pred sud. Hoćete li to učiniti?

Teri se nije dopalo što joj je pitanje postavio tako javno, ali je ipak smogla snage i pogledala ga u oči.

– Nisi valjda zaboravio da je i moj otac ubijen u toj proklesoj banci, Skote. Kao i ostali, i ja želim da Salivanova banda nestane sa lica zemlje. Zato zajedno sa drugim građanima očekujem da uhvatiš krivce i predaš ih ruci pravde. Ali, nika-

ko ne želim da greškom strada potpuno nedužan čovek.

– Doktorka je u pravu – dodao je mirno Holidej.

– Hajde, dovedite ga u ambulantu! – dobacila je Teri, već se okrećući da pođe.

– A ne, ne... – odvratio je Vejn i uhvatio je za ruku. – Ljudi će ga uneti, a vi ćete ga pregledati u ćeliji, doktorko.

Teri stisnu usne. Shvatila je da Skot Vejn neće popustiti i kratko klimnula glavom.

– Dobro. Uvedite ga unutra i skinite mu veze. Trebaće mi dosta tople vode i čistog platna. Sredite to, šerife. U međuvremenu, idem da donesem još neke instrumente iz ordinacije.

Vejnov pogled zadržao se na Dokovom izubijanom licu. Nekoliko trenutaka je razmišljao o tome šta je rekao ovaj neznanač, a onda glavom dao znak Votvudu i Lajonu.

Kao da su jedva čekali na taj mig, obojica dograbiše Holideja i bukvalno ga uvukoše unutra; zatim su ga bacili na pod tako snažno da je okliznuo i udario glavom o ivicu stola. Zatim su ga podigli na noge i upola onesvešćenog odneli u ćeliju.

* * *

Dok je stajao pored tvrde gvozdene postelje i zakopčavao novu košulju. Mirisao je na kamfor, ali se osećao mnogo lakše; pored toga, činilo mu se da je bar zaizvesno vreme bezbedan. Zavukao je krajeve košulje u pantalone koje su mu padale preko crnih poluvisokih cipela i zakopčao kožni opasač.

Pogledao je prema Teri Vajs koja je stajala na drugom kraju ćelije i blago se osmehnuo.

– Zaista mi je mnogo bolje, doktorko. Žalim što moram da kažem kako mi je drago što je vaš otac približno mog rasta.

Teri klimnu glavom i počeo da kupi svoje stvarčice.

– Da... bio je visok i lepo građen – kazala je tiho. – Takav je ostao do kraja.

Holidej se uozbiljio.

– Čujte, ja sa tim nemam ništa. Nisam bio u blizini te bande niti sam ikada boravio u Pajn Springsu.

Devojčin pogled zaronio je u njegovo izubijano lice.

– Verujem vam i znam da niste jedan od Salivanovih ljudi. No, ja sam tu malo važna, tako da nije potrebno da me ubeđujete.

– Da, jasno mi je... Nego, ima li Vejn neki poseban razlog zbog koga želi da budem obešen?

– Pa... to bi znatno doprinelo porastu njegovog ugleda kako ovde, tako i izvan Pajn Springsa – odgovorila je zatvarajući torbicu. – Tako bar pretpostavljam. Ali, u principu, Skot je prilično fer. On će vam omogućiti pošteno suđenje.

– To je samo formalnost, zar ne? Ceo grad je već odlučio da sam kriv.

– Pa, morate priznati da je vašu priču... teško progutati.

– Možda, ali priča je istinita. Čujte, zar ne postoji način da pošaljem poruku u Fort Stokton? Videćete da će me podržati.

Doktorka je uzdahnula i žalosno odmahнула glavom.

– Do najbližeg grada sa telegrafom ima dva, a možda i tri dana jahanja. A suđenje je zakazano za sutra...

Holidej ljutito progundao kletvu.

– Nema šta, nisu gubili vreme. Pretpostavljam da Vejn hoće da „kuje gvožđe dok je vruće”.

– Naravno da hoću – dobaci iznenada šerif pojavljujući se navratima ćelije sa dvocevkom u ruci. Besno je pogledao Holideja, a onda devojku.

– Zar ćete dopustiti da ovaj lupež nosi odelo vašeg oca, doktorko?

– Njegovo je bilo suviše iscepano i krvavo – odvrati devojka mirno. – Osim toga, ovo je čistije, a veoma važno je da rana ne dođe u dodir sa prljavštinom i ne inficira se.

Na Vejnovom licu zaigra zao osmeh.

– Ne, to u stvari uopšte nije važno, jer je suđenje sutra ujutru, doktorko. I vama je to jasno, zar ne? Do zalaska sunca, taj „čova” će biti plen lešinara. Samo ste gubili vreme i energiju.

– Ja sam lekar i moj poziv je da lečim ranjene i bolesne, bez obzira ko su oni – odvratila je devojka mirno, klimnula glavom Holideju, a onda se okrenula prema šerifu. – Sada me možete pustiti napolje, Skote.

Ovaj je otključao vrata i propustio Teri, ne skidajući pogled sa Doka. Devojka mu kratko zahvali, a kada je zaključao vrata, lupnula se po čelu kao da je nešto zaboravila.

– Posle zalaska sunca ću doći da proverim šav na rani – dobacila je preko

ramena. – Možda će biti potreban još jedan tamo pri kraju. No, bila bi korisna i drenaža, samo... još ću razmisliti.

– Puno vam hvala – dobaci Holidej umorno.

Devojka je klimnula glavom i uputila se prema prednjoj kancelariji. Vejn je još jednom proverio vrata i hladno odmerio zatvorenika.

– Sada si sređen, nahranjen i napojen. Vратиću se za nekoliko minuta da počnemo sa ispitivanjem.

Dok se spustio na ležaj.

– Ne morate žuriti, šerife.

Lukavo se smejujeći, Vejn se uputi prema svojoj kancelariji. Kada je zatvorio vrata za sobom, iznenađeno se trgao ugledavši Teri Vajs pored svog pisaćeg stola.

– Da li doktorka nešto želi? – upitao je prilično hladno.

– Naravno. Vi ni ne nameravate da ovog Holideja izvedete na suđenje, zar ne?

On je seo na sto, uzeo duvan i cigaret-papir i počeo lagano da zavija cigaretu.

– To je sređeno za sutra ujutru.

– Ali na ulici jedva da ima ljudi, a iz saluna se čuje galama. Već dosta dugo sam ovde i znam šta bi to moglo da znači, Skote. Radila sam u nekoliko rudarskih gradova pre nego što sam došla u Pajn Springs i prilično se razumem u ovakve simptome. Ako ne grešim, to ide ovako: neko počne da govori o linču, piće teče nemilice, smenjuju se neobuzdani i huškački govori i... gomila časnih i poštenih ljudi pretvori se u krvožedne zveri.

Vejn je zapalio cigaretu i ugasio palidrvce.

– Nisam ni znao da ste tako rečiti, doktorko – rekao je odbijajući dim. – Ja ne znam šta se događa u salunu niti tako nešto mogu da pretpostavim. Dužnost mi je da pazim na zatvorenika i omogućim mu suđenje.

Teri prezrivo izvi usne.

– Izbegavate odgovor i pravite se naivni, a dobro znate da tamo pripremaju linč. Uostalom, zato ste se i uklonuli.

Šerif je nastavio da puši, a usne su mu se u jednom trenutku pretvorile u tanku, gotovo nevidljivu liniju.

No, Teri nije odustajala.

– Vama je svejedno da li će tog čoveka linčovati, zar ne? – upitala je i tek tada Vejn je nevoljno pogleda.

– Da, potpuno mi je svejedno – progundao je. – A zašto bi bilo drugačije? On je jedan od bednika koji su ubili vašeg oca i ne gine mu omča. Kakva je razlika u tome da li će se to desiti večeras ili sutra uveče?

Teri prkosno podiže glavu.

– Vaša je dužnost da sprečite linčovanje, jer nosite šerifsku značku.

Čuvar zakona ustade i zagleda joj se u oči.

– Ne želim da stavljam glavu u torbu ili pak, povredim neke od prijatelja koji će se okupiti samo da bih spasao tog razbojnika. Jednostavno... nemam nameru da budem ranjen ili povređen zbog njega. Ako... mislim... ako masa pobesni, ja ću pokušati da ih umirim. No, ukoliko ne budu hteli da me poslušaju, mirno ću

se ukloniti i naći neki posao van grada koji će me tamo zadržati do jutra.

– Vi ste dostojni prezira, Skote Vejn! – planu Teri.

On preblede i besno zaškruta zubima.

– U svojoj kancelariji zaista ne moram da trpim ovakve uvrede. Ako ste završili svoj posao, bio bih vam zahvalan da odete i pustite me da obavljam svoju dužnost.

Devojka se podrugljivo nasmeja.

– Vašu dužnost? Kada biste držali do dužnosti, bili biste u pustari, na tragu Salivanovoj bandi ili biste pak radili na tome da zauzdate gomilu pre nego što bude kasno.

– Oh, samo mi vi nemojte držati predavanja, doktorko. Svoj posao obavljam onako kako ja mislim da treba. Na primer, kada vi odete, što će biti za koji trenutak, ja ću saslušati zatvorenika i naterati ga da mi kaže kuda se uputila Salivanova banda. Poći ću za njima tek kada dobijem valjanu informaciju. I zato me nemojte učiti šta treba da radim, nego se držite svog posla.

Devojka ga ledeno odmeri.

– Šerife... pazite šta radite. Ako, kada budem došla da ga obidem, na zatvoreniku uočim samo još jednu dodatnu povredu ili modricu, kunem vam se da ću učiniti sve da budete uništeni. Jeste li me razumeli?

Vejn zaškruta zubima i zgrči ruke u pesnice.

– Napustite moju kancelariju! – naredio je ljutito.

– Biće mi zadovoljstvo.

Kada je napokon ostao sam, čuvar zakona priđe vratima i snažno ih zalupi. Zatim je ljutito opsovao i posle kraćeg razmišljanja ipak pošao prema ćeliji.

Čim ga je ugledao, Holidej je hitro ustao. Vejn je zastao iza rešetaka i oprežno dobacio – Možda se ipak o nečemu možemo dogovoriti, mister.

Dok upitno podiže obrve.

– O čemu se radi?

– Reci mi gde su otišli tvoji ortaci, a ja ću učiniti sve da ohladim one usijane glave koje u salunu spremaju linč.

Holidej baci kratak pogled ka malom prozoru sa rešetkama.

– Spemaju linč? – ponovio je.

Vejn se jedva primetno osmehnu.

– Možda, nisam siguran. Ni sam ne znam da li da se petljam u to. Imam nekih poslova van grada, pa ću možda poći da ih završim.

Dok se prezrivo nasmeši.

– Naravno. To bi bilo u skladu sa vašim karakterom.

– Otkud ti znaš kakav je moj karakter?

– Ljutnu se šerif sav crven u licu. – U svakom slučaju, rekao sam „možda”. Ako se sporazumemo, otići ću i pokušati da ih smirim.

– A onda ćeš ipak otići iz grada?

– Mislim da bi trebalo da iskoristiš šansu, druškane.

– Ne – odvrati Holidej odlučno. – Sa takvim čuvarom zakona nikako.

– Ne? Dobro, možda ćeš uskoro zaključiti koliko si pogrešio – odvratio je Vejn uvređeno pokušavajući da u svežnju ključeva pronađe baš onaj od ćelije.

– Vi činite strahovitu grešku – dobaci Holidej hladnim, čudno izmenjenim glasom. – Ja sam daleko od toga da budem bandit. Ljudi u Fort Stoktonu znaju kada sam otuda pošao i gde je trebalo da stignem. Na putu nas je presrela banda nekog Džesona i opljačkala diližansu, pa sam krenuo za njima da vratim svoje stvari i opljačkani novac. U tom okršaju sam bio ranjen. Ostalo znate: Salivanovi ljudi su me iznenadili kod izvora i tako dalje...

Vejn se isceri.

– Ukoliko se ne sporazumemo, to ti ništa ne vredi, druškane.

Holidej je neko vreme ćutke posmatrao tog nadmenog mladića pitajući se da li ne želi da mu veruje ili je pak čvrsto ubeđen da je on jedan od Salivanovih razbojnika. U svakom slučaju, situacija je bila veoma loša. Da taj grad ima bar telegraf, sve je moglo da se razjasni sa nekoliko poruka. Ovako...

– Želim da znam kuda će Salivan otići kada pređe Rio? – čuo je Vejnovu pitanje koje ga je prenulo iz razmišljanja i vratilo u stvarnost. – Reci mi to i ja ću održati obećanje. Omogućiću ti suđenje, a to je ipak nešto.

– Da, da, to je baš „posebno” suđenje – promrmljao je Holidej i začutao. Onda se prisetio da je Salivan sedeći pored vatre pomenuo mesto El Porvenir u Meksiku... No, to reći šerifu bilo bi isto što i navući omču na vrat. Stvar je u tome što nije mogao da veruje tom licemeru sa zvezdom, jer je video da ga istina uopšte ne zanima. Taj prokletnik je samo mislio na sebe i Dok nije imao

iluzija da će mu pomoći. Jedini način da se spase bio je da pobegne iz zatvora i iz tog prokletog grada.

Samo, to je bilo mnogo lakše reći nego učiniti.

* * *

Skot Vejn je rukama odgurnuo leptir vrata i zastao na ulazu u salun. U bučnoj i zadimljenoj odaji bilo je dosta ljudi, a najviše ih se okupilo oko šanka.

Odmah je zapazio da su Luk Votvud i Hauard Lajon u centru pažnje. Pivo i viski točili su se nemilice i Votvud je baš tog trenutka plaćao novu rundu pića za društvo oko sebe. Bilo je očigledno da se i sam napio i više nije znao šta radi.

Šerif je jedva čujno uzdahnio i probijajući se kroz gomilu, pošao prema šanku. Ugledavši njegovo ozbiljno lice, ljudi su se odjednom utišali i bez reči mu napravili prolaz.

– Još malo pa će mrak – dobacio je Lajon dodajući čašu čoveku iza sebe.

– Ne moramo ni da čekamo da se smrkne – zamumlao je Votvud, a nekolicina najbližih odmah se složiše.

– Ipak je bolje da pričekamo – dobacio je Lajon, malo zaplićući jezikom. – Treba da budemo fer prema Skotu Vejnu i pružimo mu mogućnost da nađe razlog koji bi ga odveo iz grada. Nije pošteno da ga umešamo u linč.

– Zaista nije – složio se Votvud iskavši čašu u jednom gutljaju. Zatim je u ogledalu spazio šerifa.

– Ah, zdravo Skote. Baš smo govorili o tebi.

– Čuo sam – odvratio je ovaj ni ne primećujući da je u salunu odjednom za-

vladala tišina. – Cenim to što ste želeli da mi date šansu kako bih se izgubio iz grada.

Votvud slegnu ramenima. – Pa, mislili smo da bi to bilo najjednostavnije.

– Naravno – dodade Lajon oklevajući. – Ako bi bio tu, znamo da bi morao da pružiš otpor i verovatno bi neko bio povređen.

– Da, da i to bi moglo da se desi – složio se Vejn. – A kako izgleda, vi se ovde ozbiljno spremate za linčovanje – dodao je pokazavši pri tome konopac koji je ležao na stolici pored šanka.

– Čekamo samo da se smrači – odvratio je Votvud i namignuo. – Ti nemaš ništa protiv, zar ne?

Šerif se namršti, a u salunu zavlada žagor.

– Šta je sada, Skote? – upita Votvud nategnuto.

Čuvar zakona slegnu ramenima. – Ne znam ni sam, ali imam neki čudan preosećaj. Pokušao sam da se dogovorim sa tim čovekom koji tvrdi da se zove Holidej. Rekao sam mu da ću sprečiti linč ako mi kaže gde se skriva Salivan. Čekajte, ljudi, ne dižite galamu, samo smo razgovarali. Da mi je rekao, bio bih siguran da je jedan od bandita koje tražimo...

– Sto mu gromova! – dobacio je Lajon ljutito. – Mislio sam da smo sigurni u to.

– Ja jesam – prasnuo je Votvud samouvereno.

Vejn umiri gomilu pokretom ruke. – I ja sam bio kada smo ga našli u pustinji.

– A sada nisi.

– Prosto ne znam... – priznao je čuvar zakona. – Nije mi rekao ni reč o Salivanu, ali je zato ponovio da se zove Dok Holidej, da ima poznanstava u Fort Stoktonu i Ostinu, da bi čak i guverner mogao da potvrdi ko je on. Naravno, sada nemamo načina da proverimo te činjenice, ali... šta ako se kasnije ispostavi da je to što govori tačno?

U prostoriji je zavladala neprijatna tišina.

– Nikada nisam video tog Donovana Koksa – nastavi šerif neodlučno. – Pretpostavimo da je to on, samo... ne verujem da bi taj prokletnik bio tako inteligentan i znao da o sebi izmisli sve te činjenice. Uostalom i način izražavanja...

Votvud odjednom zgrabi šerifa za ruku i okrete ga prema sebi. Bio je bled od gneva.

– Šta hoćeš da kažeš, Skote? – procedio je.

Vejn se odlučnim pokretom oslobodi njegovog stiska.

– Hoću da kažem kako bi bilo bolje da vaše namere odložimo. Kada sam dolazio ovamo, još se nisam bio odlučio ni zajedno ni za drugo, ali sada mislim da je najbolje da pričekamo sve dok ne telegrafišemo iz Del Sitija i ne dobijemo odgovor koji smo tražili.

– Del Siti je udaljen dva dana jahanja! – usprotivio se Lajon besno.

Ali, šerif nije odustajao.

– Čoveče, da li si svestan šta bismo napravili ako slučajno obesimo nekog guvernerovog prijatelja?

Lajon je zastao i neodlučno pogledao u Votvuda.

Ovaj klimnu glavom i pomalo ljutito odmeri Vejna.

– U redu... pođi i pošalji telegram, Sko-te.

Čuvar zakona se trže.

– A ne, nikako! Pa kada se vratim, nađem Holideja na vešalima, a da niko ne zna ništa o tome!

– Onda zaboravi na to proveravanje! – obrecnu se Votvud. – Nađi sebi neki posao van grada.

Vejn ga pogleda u oči.

– Ne mogu to, Luk. Još uvek sam uveren da je on bandit, ali u glavi mi se začela sumnja i to moram da proverim. U stvari, voleo bih da ti i Lajon odjašete u Del Siti, pošaljete telegram i sačekate odgovor.

Votvud se ironično osmehnu.

– Verujem da bi ti to hteo.

Vejn nabra obrve. Ispostavilo se da će držanje Votvuda pod kontrolom biti mnogo teži posao nego što je očekivao. Nikada do sada nije imao problema sa njim, čak i kada je bio pripit. Ali, tada je njegova supruga bila živa i čekala ga kod kuće da mu očita lekciju. No, sada je situacija bila drugačija; Petsi Votvud je bila među nesrećnicima koji su mučki ubijeni u banci i on je donekle mogao da razume Luka. Ali, samo donekle, jer Votvud nije razmišljao o tome u kakvom položaju se nalazi on kao šerif koji mora da poštuje zakon. Najradije bi voleo kada bi taj prokleti Holidej bio obešen zajedno sa ostalima... Samo, crv sumnje ga nije napuštao. Šta ako su oni podaci

tačni, a on dopusti da u gradu bude linčovan čovek sa vezama u Ostinu? Tako nešto bi mu zauvek uništilo karijeru i spustilo ga na dno.

I dalje posmatrajući Votvuda u oči koje su se zbog ispijenog pića neobično sijale, Vejn je naizgled slučajno spustio ruku prema dršci svog kolta. To je bila greška, jer se Lajon munjevito okrenuo i svom težinom tela ga pritisnuo uz šank. Ipak, Vejn je uspeo da izvuče revolver, ali je pritom izgubio ravnotežu i za trenutak kliznuo u stranu. Tako je i nehotice izbegao pesnice zapenušenih i polupijanih napadača... No, ipak nije mogao da se nosi sa obojicom. Već sledećeg trenutka, Lajon ga je napao s leđa zadajući mu dva „dobra” udarca u predeo bubrega. To ga je za trenutak ošamutilo, što je omogućilo Votvudu da zgrabi konopac sa stolice i u dva skoka se nađe na šanku.

– Dakle? Hoćemo li i dalje da čekamo?

– zaurkao je podižući konopac iznad glave. – Videli ste da je Vejn pokušao da nas spreči i tako pokazao svoj kukavičluk. Nego, hoćemo li i dalje da čekamo?

– Ne, svega mi na svetu, nećemo! – odvratio je Lajon lica izobličene od gneva. – Moja sestra i sve ostale žrtve neće mirno počivati sve dok ijedan ubica bude na slobodi! Pođimo i završimo bar sa jednim, ljudi! Onda krećemo za ostalima! Dakle, ko je sa mnom?

– Svi smo sa tobom, Luk! – povika jedan omaleni čovek lica crvenog od alkohola. – Samo, dobro bi bilo da pođemo odmah, pre nego što se šerif osvesti.

– Onda hajdemo! – povikao je Lajon i počeo da se probija ka vratima.

Sledeći ga, gomila se okrenula kao jedan i pokuljala na ulicu. Votvud je hitro skočio sa šanka i vičući svima da ga propuste, potrčao napred, željan da baš on namakne omču oko Holidejevog vrata.

Onda se začuo topot kopita posle koga je sledio glasan uzvik, a zatim su tišinu ulice zaparali hici iz pištolja i nečiji oštri, zaprepašćeni uzvici – Pogledajte! – vikao je glas. – On je slobodan! Provalio je iz zatvora, naoružan je i pred sobom tera naše konje!

Votvud je strašno opsovao i jurnuo ka zakrčenim vratima.

* * *

Samo nešto ranije pre toga, Holidej je ležao u ćeliji i pitao se da li je uspeo da natera Skota Vejna da se bar malo pokoleba. Nije mogao da bude siguran, ali činjenica da je šerif prestao sa ispitivanjem i otišao da vidi šta se dešava u salunu, davala mu je minimalnu nadu.

Posle nekog vremena, začuo je zvuk sličan prigušenom pucnju. Bio je siguran da dolazi iz saluna i to ga je uznemirilo. Ustao je sa kreveta i baš tada se na vratima odeljka sa ćelijama pojavila Teri Vajs. Hitro je otvorila fioku stola i već sledećeg trenutka u rukama joj se našao mali svežanj ključeva. I pre nego što je Holidej uspeo bilo šta da kaže, ona je otključala vrata i u dva koraka se našla pored njega.

– U salunu se nešto dešava – izustila je u jednom dahu. – Izgleda da Skot

Vejn zaista pokušava da obuzda rulju. Došlo je do tuče i ko zna kako će se sve završiti. Rizikujem sa vama, ali... ako nešto ne učinim, oni će vas izvući odavde i obesiti.

Holidej samo klimnu glavom i pođe prema šerifovoj kancelariji.

Teri u panici potrča za njim.

– Ne bi li sporedna vrata bila bolja...?

Dok je zastao pored stola i počeo otvarati fioke.

– Potreban mi je revolver. Čuvari zakona obično na ovakvim mestima drže rezervno oružje... Ah, evo ga!

Brzo je pripasao opasač sa koltom, a zatim automatski proverio da li je magacin pun. Hitro je skinuo svoj šešir sa čiviluka, a sa police na zidu uzeo pušku i gomilu metaka.

– Šta nameravate da učinite? – upita Teri, motreći ispod oka vrata saluna koja su se sa tog mesta odlično videla.

– Nameravam da pođem u poteru za Salivanom – odvrati Dok kratko. – Kod njega je novac koji mi je uzeo, bančin novac i nekoliko ličnih stvarčica do kojih mi je veoma stalo. Potrudiću se da ukradeno vratim ovamo i tako pokažem da nemam nikakve veze sa pljačkom.

– Znate li gde ćete ga naći? – upitala je devojka radoznalo.

– Imam određenu ideju – odvrati Dok prilazeći sporednim vratima. – U svakom slučaju, hvala vam na pomoći. Vaš sam dužnik.

– A kuda sada idete, mister?

Nije joj odgovorio; pokušao je da se osmehne, rukom dodirnuo obod šešira i izgubio se u uličici za koju je znao da

će ga odvesti do gradske štale. I zaista, već posle dva minuta, uleteo je u prvi boks i žurno osedlao prvog konja na kog je naišao. Već je bio na kapiji kada mu je nešto palo na pamet. Naime, u štali i u koralu oko nje bilo je mnoštvo konja i njemu sinu spasonosna ideja: sve će ih pustiti napolje, pa će tako njegovi budući goniodi imati malo više „zabave“.

Zato je žurno otvorio vrata štale, a zatim veliku kapiju korala i opalio nekoliko hitaca. Poplašeni konji jurnuli su napolje, a on za njima... Sve brže i brže jureći, izvukao je revolver i još nekoliko puta pripucao u vazduh, tako da su se životinje još više preplašile i ubrzale trk.

Do saluna su stigli baš kada je gomila „zaglavila vrata“. Prepoznavši ga, neko od ljudi je pripucao, ali je na sreću promašio. On hitro zgrabi vinčesterku i „počasti“ fasadu saluna sa nekoliko hitaca, pazeći pritom da nekoga nepotrebno ne rani. Većina ljudi se bacila na zemlju ili drveni pod trema, a samo jedan je podigao dvocevku u nameri da nanišani. No, Holidej se okrenuo u sedlu i opalio pre nego što je strelac i prineo kundak ramenu. Čovek je pao ranjen, a on se priljubio uz vrat konja i još jače ga mamuznuo. To je imalo efekta i već posle nekoliko trenutaka, našao se na praznom prostoru iza banke, odakle je svaka staza vodila samo u „Beli pakao“.

U stvari, nije želeo tamo da beži, ali je računao da posle nekoliko milja zametne trag i krene u drugom pravcu, ka nešto „gostoljubivijem“ predelu i do jednog sporednog puta koji je trebalo

da ga odvede upravo do El Porvenira u Meksiku.

Ako je Salivan bio dovoljno mudar mogao je da svaka potera koja krene za njim naleti na dobro postavljenu zasedu.

No, to sada i nije tako važno, zaključio on i uzdahnu. O tome će razmišljati mnogo kasnije. Sada je trebalo upotrebiti svu veštinu i umaći osvetnički raspoloženoj gomili iz grada.

* * *

Na ulicama Pajn Springsa zavladao je kaos. Ljudi su vikali, naletali jedan na drugog trčeći da pohvataju odbegle i uplašene konje.

U salunu nije bilo nikoga osim Skota Vejna koji je sedeo na podu leđima naslonjen na šank i držao se za glavu. Obrisao je nekoliko kapi krvi sa usana i pokušao da ustane mršteći se na povike i buku koja je dopirala sa ulice. Kada je konačno ustao i pošao ka izlazu, primetio je razbijene prozore i rupu od metka na leptir vratima.

Iako su ga leđa bolela, a u glavi mu bubnjalo, ipak se održao na nogama. I kada je bio već kod izlaza, primetio je da u futroli nema revolvera i zastao kao ukopan. Preleteo je pogledom celu prostoriju i tek onda ga ugledao na podu kod šanka. Lagano se vratio nazad, pažljivo ga podigao, a zatim požurio napolje.

Tek što je koraknuo na trem sudario se sa užurbanim debeljuškastim čovekom i da nije bilo dovratka, sigurno bi

se srušio. Hitro je izvukao kolt i prislonio mu cev na čelo.

– Stoj, Staforde – procedio je kroz zube. – Šta se to desilo? Zbog čega svi galamite i jurite kao muve bez glave?

Debeljko ustuknu izbegavajući da ga pogleda u oči.

– Onaj... Holidej... – prošaputao je jedva čujno.

Vejn se trže.

– Već su ga linčovali?

Staford odmahnu glavom.

– Ne. Pobegao je iz zatvora.

– Šta?

– Pobegao je dok ste vi ležali u nesvesti. Nekako je uspeo da izađe, a onda naterao u stampedo sve konje iz štale i korala. Više od polovine nas ostalo je bez konja.

– Gospode bože! Kako je uspeo da izađe iz ćelije?

– Izgleda da ju je neko otključao – odvrati debeljko bojažljivo. – Ključ je bio u vratima...

Vejново lice se zacrveni od ljutine.

– Znam ko je to učinio! Prokletstvo!

– Opasan tip – nastavio je Staford, sada već mnogo slobodnije. – Pogodio je Gavina Fipsa u rame kada je ovaj pokušao da ga smakne, razbio prozore u salunu i odmaglio u pustaru.

– Svega mi na svetu, ipak je trebalo da poslušam Votvuda! Taj „čova” me je naveo da posumnjam u ono što su ostali tvrdili, a onda je nagovorio devojkicu da ga pusti na slobodu.

– Kakvu devojkicu? – uputa debeljko za bezeknuto.

– Teri Vajs, idiote! – izdera se čuvar zakona na uplašenog Troja Staforda kao da mu je on bio kriv za sve što ga je snašlo. – I nemoj tako da buljiš, već mi brzo nađi nekog osedlanog konja! Poći ću u poteru za Holidejem, a kada se vratim imaću ozbiljan razgovor sa tom uobraženom gospođicom. A sada, požuri! Hajde, hajde, brzo!

Petnaestak minuta kasnije, situacija se smirila i Vejnu je pošlo za rukom da okupi nekih petnaestak ljudi za poteru. Votvud i Lajon sa nekolicinom drugih imali su sreće da među prvima pronađu svoje konje, pa su odmah odjahali za Holidejem. Kada je to čuo, Vejn se iskreno ponadao da će uspeti da stignu begunca i neozleđenog ga vrata u grad. Pošto je dotični Holidej napravio od njega budalu, najviše od svega je želeo propisno da ga kazni.

Dok su ljudi odabrani za poteru izvršavali njegova odsečna naređenja, šerif se spustio niz ulicu, tačno do kuće Teri Vajs. Ušao je unutra bez kucanja i zatekao je u kuhinji. Kada je stao na kuhinjski prag, zastao je kao ukopan, pošto ju je jedva prepoznao. Naime, na sebi je imala jahaće odelo, a za pojasom mali revolver. Kada je ušao, baš je pakovala hranu u bisage, a na velikom stolu ispred nje ležale su dve poveće čuturice.

Iznenadeno je podigla glavu i ljutito ga odmerila.

– Zašto ne kucate? – upitala je besno.

– Ni vi niste kucali kada ste otključali vrata onom lupežu – obrecnuo se Vejn.

Teri je lako porumenela, ali je hrabro izdržala njegov pogled.

– Bojala sam se za njega, šerife. Prolazila sam pored saluna baš kada su vas Lajon i Votvud napali. Pored toga, uopšte nije bilo teško proceniti raspoloženje gomile kojoj su se stavili načelo. Zato sam... morala sam da mu pružim šansu da se spase.

Šerif čvrsto stisnu usne.

– Dali ste mu najbolju šansu na svetu: pustili ga na slobodu i tutnuli mu revolver u ruke. Šta ćete više?

– Ne, ne... sam je uzeo oružje iz vaše kancelarije, Skote. Ja stvarno ne znam da li sam postupila pravilno ili nisam, ali... jednostavno sam morala... Nisam mogla dozvoliti da jedan čovek bude obešen bez suđenja. A osim toga, nismo ni bili sigurni o kome se stvarno radi.

Vejn napravi grimasu i ljutito je odmerio.

– Iako nisam bio, sada sam potpuno ubeđen – obrecnu se. – Doveo me je u zabludu pričama o ne znam kakvim poznanstvima i pominjanjem guvernera. Očigledno je da je i vas obmanuo, zar ne?

– Nije. Ja jednostavno nisam želela da gledam...

– U svakom slučaju – prekinu je on ljutito – taj tip je na slobodi i za to ste vi odgovorni. Zato ću vas optužiti i sledovaće vam kazna po zakonu. Ali, prvo moram da vratim tog Holideja ovamo. Živog ili mrtvog.

Teri prkosno isturi bradu.

– Ako ga uopšte dovedete, Skote Vejn. Samo... morate požuriti, jer ćete u protivnom videti samo njegov leš. Zar ne znate da su Votvud i Lajon već odjurili u poteru?

Šerif nonšalantno klimnu glavom.

– To je moja briga. Nego... šta vi to hoćete? Kuda se spremate?

– Da pođem sa poterom, naravno.

– Šta? Pa tako nešto uopšte ne dolazi u obzir!

– Ipak idem – odvrati devojka prkosno. – Moram da se uverim kako moje poverenje nije izigrano.

– Dodavola sa vašim poverenjem! – prasnu Vejn. – Ne mešajte mi se u posao i ne gazite mi po glavi! Već ste napravili dovoljno štete. Ako samo pokušate da pođete za mnom – dodao je pripretivši joj kažiprstom – znajte da ću pucati i ubiti vam konja! Kunem se da ću tako nešto učiniti, doktorko!

Za trenutak ju je besno odmerio, a onda brzo istrčao napolje.

Teri se trže od treska ulaznih vrata i zamišljeno zagriže donju usnu. Pogledala je bisage u koje je počela da stavlja hranu, malo se zamislila, a onda ipak nastavila da se sprema.

Bila je odlučna u svojoj nameri i uprkos zabrani Skota Vejna, rešila je da pođe za poterom. Instinktivno je osećala da Dok Holidej zna gde su se uputili Salivan i njegova banda.

Kada je završila sa pakovanjem, glasno je uzdahnula. Bilo joj je veoma važno da te ubice budu pohvatane. Izvukla

je iz futrole mali pištolj kalibra „32” i proverila da li je magacin pun.

* * *

Jašući preko pustare, Dok Holidej je razmišljao o tome da li će se neko upitati šta se desilo sa njim po odlasku u poteru za Džesonovom bandom. Šerif Krejg Lipking iz grada Kalsbada gde je diližansa trebala da odnese novac, sigurno je obavešten o svemu šta se desilo. Samo... pitanje je bilo da li će nešto preduzeti.

Holidej je znao da se tako nešto retko dešava, jer su pljačke na putevima bile u nadležnosti oblasnog ili federalnog šerifa, a nekada je slučajeve preuzimala pogranična komanda rendžera. Ali, bez obzira na to, šerif Krejg Lipking znao je da je jedan putnik iz diližanse prekinuo putovanje, neovlašćeno uzeo konja iz zaprege i pošao u pustaru „Beli pakao”. Trebalo je, dakle, da nađe neki grad iz koga bi mogao da pošalje telegram u Kalsbad ili Fort Stokton i onda sačeka potvrdu svog identiteta. Ali, kako je hteo da ostane do kraja dosledan svojim namerama, trebalo je sada da goni Salivana i njegovu bandu koji su opljačkali ne samo novac u Pajn Springsu, već i ukraden novac koji je on preuzeo od Džesona, uključujući i njegov časovnik, tabakeru kao i medaljon jedne putnice. Po prvi put u životu morao je dva puta da rizikuje život zbog istih stvari.

S druge strane, razmišljao je dalje, čak i ako bi naleteo na grad sa telegrafskom linijom, od toga ne bi bilo neke praktične koristi: šerif Vejn i potera bili su mu

za petama. Naime, ne samo da je video oblak prašine koji su dizali njihovi konji, već je mogao nazreti i siluete jahača koji su ličili na crne, jasno raspoznatljive tačkice. Znači, bilo kakvo zadržavanje oko slanja telegrama pružilo bi im šansu da to rastojanje smanje ili ga možda sustignu. Znao je da tako nešto ne bi smelo da se desi, jer mu gnevni gonci ne bi dali vremena da sačeka odgovor i dokaže svoju nevinost. Jer, bekstvom iz zatvora u Pajn Springsu i napuštanjem grada onako kako je on to učinio, u njihovim očima je priznao krivicu i tu nije moglo biti nikakve diskusije.

Nije, dakle, imao izbora, već je morao da nastavi bekstvo i što je pre moguće umakne iz ovog paklenog peska. Uslovi za jahanje bili su teški, a on nervozan, jer je posle nekoliko milja shvatio da je sasvim slučajno izabrao „gradskog” konja, a ne životinju naviknutu na duga i naporna jahanja po teškom terenu.

Potera je lagano ali sigurno smanjivala rastojanje. No, Dok se još uvek nije brinuo, već je skrenuo ka jugozapadu nadajući se da će pre zalaska sunca stići do ivice ravne pustare i predela povoljnijeg za putovanje. Ako ništa drugo, tamo će mu biti lakše da se sakrije i zametne trag, ali u prvom redu je želeo da bude slobodan i nastavi put ka granici, a ne da se igra „skrivanja” sa grupom besnih građana.

Jače je mamuznuo konja rešen da iz njega izvuče i poslednji atom snage. To mu je jedino preostalo, jer je životinja morala da ga iznese u brda. Kada se jednom dohvati planina, možda će biti

u mogućnosti da sebi nabavi odmornog konja. Postojala je šansa da tamo negde nabasa na ranč na kome ima stoke. U takvu šansu je želeo da veruje...

No, i pored svih njegovih napora, konj je brzo gubio tempo tako da se razlika između njega i gonilaca sve više smanjivala. U kasno posle podne kada je ivica pustare već bila na vidiku, a pred njim se pojavili jasni obrisi planina, konj je počeo učestalo da se spotiče i povremeno zastajkuje.

I sam Dok postao je nervozan i svaki čas se osvrtao; još malo, pa će se razdaljina smanjiti na puškomet. I pored toga nije želeo da odustane niti da se preda. Uporno je terao životinju koja je posle određene krize ponovo ustalila tempo, tako da je pored prvih vulkanskih stena prošao kada je sunce polako klonulo ka zapadu.

Nije se zaustavljao ni kada je posle nekoliko minuta začuo zvižduk odbijenog taneta, a odmah zatim pucanj puške. Još jače je mamuznuo životinju stazom koja je vodila uzbrdo, ne obraćajući pažnju na pucnje koji su treštali svuda unaokolo. Začudo, uspeo je nepovređen da stigne do zaklona između dve velike stene; samo za tren je odahnuo, a onda brzo izvukao vinčesterku. Onda je legao i oprezno puzeći došao do ivice okruglaste pljosnate stene. Pažljivo je provirio i ugledao Votvuda i Lajona koji su već sjahali i počeli da raspoređuju ljude.

Dok je osmotrio situaciju i nadmoćno se osmehnuo; kako je moguće da neki ljudi sa godinama ništa ne nauče i uvek ponavljaju slične greške, zapitao se.

Opet su ostavili samo jednog čoveka da čuva konje u uvali, a prve senke sumraka već su počele da obavijaju predeo. I umesto da organizuje opkoljavanje padine na kojoj se Holidej ušančio, Votvud je terao ljude napred, željan da uhvati begunca pre mraka.

Dok je pažljivo prineo kundak rameu i jedan za drugim ispalio šest brzih hitaca ne ciljajući precizno u ljude, već samo sipajući kuršume dovoljno blizu njih da ih natera da se u neredu povuku i potraže zaklon. Odgovor je odmah stigao i kuršumi su počeli zviždati oko njega otkidajući komade stena koji su leteli u svim pravcima. Čim je ispraznio pušku, on se brzo sklonio i otpuzao do zaklona između stena koji se nalazio dva-tri metra niže.

Sumrak je kretanje niz sklisku padinu činio dosta opasnim, ali Holidej je morao da preuzme taj rizik. Noć se brzo spuštala, a on je želeo da stigne do podnožja na suprotnoj strani pre nego što tama u potpunosti zacrni brežuljke. Pošao je nekoliko koraka napred, a zatim se, pažljivo šunjajući, spustio niz preostali deo padine.

U uvalama i jarugama već je bio mrak koji je sa sobom donosio svežinu. Iz daljine je čuo povike i glasno izdavanje naređenja ljudima na suprotnoj strani koji su baš kretali u napad na njegov nekadašnji položaj.

Holidej je ponovo napunio vinčesterku i poguren prešao kratak jezičak peska, a onda se u jednom skoku našao iza velike stene na kraju jaruge, odmah u blizini mesta na kome su stajali konji.

Oprezno se osvrnuo oko sebe, ali ono što je video pri dolasku gonilaca potvrdilo se kao tačno. Konje je čuvao samo jedan čovek i to okrenut leđima mestu na kome je sada stajao.

Sa vrha suprotne padine dopirao je prasak pušcanih i revolverskih metaka, vika... i na kraju nečiji ogorčen povik da na vrhu nema nikoga.

Dok je znao da je vreme za akciju. Lagano je prišao stražaru i taman kada je ovaj hteo da se okrene, udario ga je kundakom u slepoočnicu. Čovek je prigušeno zastenjao i bez reči se skljkao na tlo. Holidej je prišao konjima i zlački odabrao jednog sa mišićavim prsima i snažnim prednjim nogama. Brzo se vinuo u sedlo i pošao...

Baš tada, neko je iz blizine doviknuo ime „Slim” i Dok pretpostavi da se radi o stražaru kog je malopre onesvestio. Nije više bilo vremena za gubljenje: jedan za drugim, ponovo je ispalio nekoliko hitaca što je bilo dovoljno da konji u čvrsto zbijenoj gomili jurnu u trk...

Sada je bio zadovoljan: prvo, zato što je sve teklo onako kako je predvideo, a drugo, zato što je znao koliko će ljudi iz potere biti besni, jer je uspeo dva puta u toku dana da im preplaši konje i natera ih u trk.

Odmah zatim, puške i revolveri zapraštali su sa vrha brežuljka. Dok je brzo odmicao i napuštao jarugu, Holidej je mogao da vidi žućkastocrvene odsjaje barutnog plamena. No, on je nastavio da goni konja uzanim puteljkom između uzvišenja koji je bio čist, bez kamenja i drugih prepreka.

Pretpostavio je da se sada gnevna potera okuplja, da traže konje i krivicu prebacuju jedni na druge. Iz iskustva je znao da ih neće prikupiti sve do jutra, a on će dotle uz malo sreće već preći granicu.

Naravno, Dok Holidej nije ništa slutio o drugoj poteri, onoj koju je predvodio šerif Skot Vejn. Isto tako, šerif Pajn Springsa ništa nije znao o usamljenom konjaniku koji ga je pratio preko pustare.

Svima njima predstojalo je dugo jahanje na jug.

* * *

Noć je bila hladna, a vetar koji je počeo da duva povremeno je podizao oblake sitne prašine.

Teri Vajs je sedela šćućurena u zaklonu iza jedne stene i žvakala sendvič od hladnog goveđeg mesa. Više bi volela da je mogla da zapali vatru i spremi sebi kafu, ali jednostavno nije bila spremna na taj rizik.

Nešto dalje ispred nje nalazili su se Skot Vejn i njegova potera. Videla je kada su se pokunjeni Votvud i Lajon vratili sa ljudima u Pajn Springs, a „ispratio” ih je revolver Skota Vejna.

– Odmah se vraćajte u grad i ostanite tamo, sto mu gromova! – urlao je šerif izdirući se na Votvuda koji se protivio. – Ako mi se suprotstavite ili napravite još koju glupost, odavde ću vas sa oružanom pratnjom sprovesti u gradski zatvor! Isto važi i za tebe, Lajone. Sve u svemu, napravili ste toliko mnogo gluposti za kratko vreme da...

– Dovraga, Skote, mislili smo da radimo ono što je najbolje za sve – odvratio je Votvud i po njegovom glasu Teri je pouzdano znala da su mu viski i gnev izvetrili iz glave. Naslućivala je takođe da je dvostruko gubljenje konja koje im je Holidej priredio za svega nekoliko časova ipak preveliko poniženje.

– Kažem vam da se vratite u grad i da tamo ostanete! – ponovio je Vejn ljutito. – Ja sam organizovao poteru koja je birana i dobro opremljena. Nemamo dovoljno hrane za vas koji ste jurnuli iz grada ponevši sa sobom samo pesnice i pištolje. Sva sreća što ste pohvatali sopstvene konje! A sada se gubite!

Niko se više nije usprotivio šerifu, pa su Votvud, Lajon i grupa najbučnijih ćutke pošli natrag prema Pajn Springsu. Što se tiče samog šerifa, on i njegovi ljudi ulogorili su se između stena na ivici pustare. Teri se nalazila nekih stotinu metara dalje, svesna da će, kada svane, morati da bude veoma pažljiva. Jer, sada nije bilo Votvuda i Lajona koje je Vejn jurio tako da će šerif biti mnogo mirniji, a samim tim i oprezniji. Naravno, nije želela da bude otkrivena, bilo da se radi o Vejnu ili o Holideju. Biće uporna i jahće za njima, jer je osećala da je čovek kome je pomogla krenuo za bandom.

Za nju je bilo najvažnije da ih pronađe, a onda...

Imala je neke posebne račune sa Polom Salivanom.

* * *

Holidej je celu noć jahao kroz neravnu i brdovitu zemlju i u samo rađanje

novog dana našao se na širokom, dosta korišćenom putu koji je vodio na jug i trebalo da ga odvede do velike reke Rio Grande. Bio je daleko izmakao poteri – nije hteo da se zamara i gubi vreme osvrćući se za sobom; pustio je konja da ide onako kako mu je odgovaralo.

Dva puta u toku sledeća tri dana ugleđao je daleko iza sebe oblake prašine, ali je računao da ih je digla stoka sa malih rančeva u blizini. Svesno je obilazio gradove za slučaj da se Vejn zadržao u nekom od njih ili pak, da je šerife na jugu upozorio na njega.

Na jednom brdskom prevoju naišao je na kolibu i od njenog vlasnika nešto milom, a nešto silom oduzeo izvesnu količinu municije i hrane. Čoveku je obećao da će ga kasnije obešteti i nastavio dalje; jednostavno, sada nije postojalo ništa što bi moglo da ga zadrži.

Nešto kasnije analizirao je svoje postupke, pitajući se kakav ga je osećaj dužnosti gurao u poteru za Salivanovom bandom. Nije to bila želja za osvetom, ne, on nije bio takav čovek. Sve je bilo mnogo prostije: mislio je da je ubica i pljačkaš Pol Salivan već predugo na slobodi i da se konačno mora obuzdati. Ako to nije hteo da učini niko drugi, onda će to morati da uradi on, Dok Holidej. Naravno da mu je bilo važno da povрати novac opljačkan u banci i uzet iz diližanse, a pritom povрати i svoje dragocenosti. No, mnogo važnije od toga za njega je bila činjenica da zločince treba privesti pravdi i onemogućiti ih da seju nesreću, smrt i strah...

Lagano je uzdahnulo i pogledao oko sebe. Bio je red da se vrati u stvarnost i vidi kako će dalje. Pošto je na reci Rio Grande bilo dosta patrola, ceo dan je ostao prikriven na jednom krševitom uzvišenju, a onda pod okriljem noći krenuo na drugu stranu. Iako je po mraku bilo mudrije, noćni prelazak nije bio nimalo jednostavan. Na drugoj strani morao je da bude izuzetno spretan da bi izbegao grupu Meksikanaca koja je logorovala na obali i imala straže svuda u okolini. Uspeo je da ih obiđe i nastavi dalje, zadovoljan što je konj pratio njegove komande i nije ga izdao rzanjem.

Kada je počelo da sviće, bio je uveliko na putu za Sonoru i očekujući da u sledećim miljama može naići na meksičke policijske patrola, skrenuo je sa glavnog puta i potražio sklonište u vijugavim jarugama i uvalama kojima su često krstarili razulareni bandidosi. No, Holidej je znao da u toj oblasti pribežište često traže i Amerikanci koji beže pred zakonom, jer je pre nekoliko godina baš tu uhvatio nekog okorelog ubicu.

Posle kraćeg jahanja pronašao je jednu pećinu pored koje je bio izvor, a proplanak obrastao sočnom travom sakrivao ju je od radoznalih pogleda. Tu se osvežio, napojio konja i ostavio ga da pase, a on raširio ćebe i odspavao sve do posledne. U sumrak je ponovo bio spreman za put i koliko se sećao, trebalo je da skrene više na zapad ukoliko je hteo da stigne do El Porvenira. Znao je da put kroz planine nije lak, jer je gradić El Porvenir ležao na obalama planinskog

jezera koja su bila prava retkost u ovom delu Meksika.

No, za iskusnog čoveka poput Doka Holideja to nije bio naročiti izazov. Putovanje je proteklo bez problema i kasno sledećeg dana El Porvenir se pojavio na vidiku. U stvari, bila je to grupa kuća stihijski razbacanih između obale jezera i visokih planinskih obronaka.

Holidej se ulogorio prilično rano; pažljivo je pripremio jelo, večerao, a onda ponovo osedlao konja. Čučeci pored vatre proverio je da li su mu kolt i puška puni, uverio se da mehanizmi funkcionišu besprekorno, a onda se popeo u sedlo i lagano krenuo prema udaljenim svetlima gradića sakrivenog u brdima.

* * *

Nešto pre zalaska sunca, potera je zaustavila konje na brdskom prevoju i pogledala srebrnkastu traku Rio Grande ispod sebe. Na tom mestu reka je bila široka, ali plitka, i zbog toga su tuda najviše patrolirali i američki i meksički vojnici.

Skot Vejn je spustio ruku, promeškao se u sedlu i pogledao prašnjave i umorne ljude oko sebe.

– Dakle, ipak nas je prešao – rekao je kruto. – Sada je nesumnjivo sa one druge strane. Zato hoću da vam se zahvalim što ste jahali dovde, jer ovo je kraj puta... bar za vas.

Ljudi su zažagorili: jedni su bili zadovoljni, drugi umorni za bilo šta, dok su treći bili prilično ljuti.

– Kada smo već prešli toliki put, zašto, dođavola, da ne idemo do kraja? – upita jedan od jahača po imenu Tolmin Dojl.

– Zato što jedan čovek ima mnogo više šanse da pređe granicu, a da ne alarmira pograničnu patrolu, Tolmine – odvraća šerif ozbiljno. – Priznaj da bi ovakvoj grupi to mnogo teže pošlo za rukom – dodao je, lagano skinuo šerifsku zvezdu i stavio je u džep prsluka.

– Ali... ovo nije fer... – odvratio je Dojl. – Dovukao si nas čak ovamo da bi nam rekao da možemo da se vratimo kući! Iskreno mislim da nije u redu.

Vejn pritera konja do njegovog i stavi mu ruku na rame.

– Kunem se da ću sa svima podeliti nagradu, Dojl. Taj Holidej ili kako se već zove, odvešće me pravo do Salivana. Ja ovde svečano dajem reč i zaklinjem se da će nagrada, ma kolika bila, biti podeljena na ravne delove – kazao je i pažljivo odmerio ljude. – Svi ste svedoci. Videćete da ću održati reč.

– Ukoliko se vratiš – dobaci Šon Rods.

– Vратиću se – odgovori šerif samouvereno. – Nego... ako biste mi dali pomalo od vaše hrane, pokušao bih da pređem čim se smrkne. Noćas bi morao da kampujem negde na drugoj obali i sutra ujutro pokušam da nađem njegov trag. Ali, znajte da ću ga naći. I budite sigurni da ću se vratiti sa bančinim novcem.

Posle kratke i neprijatne tišine pune kolebanja i neizgovorenih pitanja, Tolmin Dojl duboko uzdahnu i počeo da pretura po svojim bisagama. Ostali pođoše

njegovim primerom tražeći šta bi mogli da izdvoje za šerifa.

Vejn se zadovoljno osmehnu krajem usana. Znao sam da sa njima neću imati muke, pomisli.

Ali, nije znao da ih sa vrha padine, sakriven između oštih stena, durbinom posmatra jedan usamljeni konjanik.

Teri Vajs je napućila usne kada je zapazila znake iz kojih je zaključila da se potera razdvaja. Nije želela da prelazi reku i sama uđe u Meksiko, ali izgleda da neće imati drugog izbora.

Kada je spustila dvogled i naslonila ga na stenu, želudac joj je stegla hladna grudva strepnje.

* * *

El Porvenir je bio prilično zapušten i neveseo grad, čak i noću. U sredini mesta nalazilo se nešto nalik na trg okružen niskim kućercima: bilo je tu nekoliko prodavnica i zanatskih radnji, a najveća i „najraskošnija” zgrada bila je dvospratna građevina sa zvučnim nazivom ispisanim na fasadi krupnim slovima: *Tijera Del Sol*.

Sam naziv govorio je Holideju šta u njoj može da se očekuje: bila je to obična krčma sa barom za kojim su gosti, isključivo muškarci, mogli ispijati tekilu i pulku sve dok ne osete želju da odaberu jednu od „dama za zabavu” koje su ih brzo odvodile u sobe na spratu. Holidej je znao da je to bilo jedino mesto gde su se mogli sakriti Salivan i njegova banda.

Nalazio se na ivici grada i pažljivo osluškivao: sve je bilo tiho i mirno, a

svež planinski vazduh nadimao mu je pluća. U kantini je neko svirao gitaru i pevao prilično dopadljivim, promuklim glasom. Pesma je govorila o tužnoj ljubavi i surovoj sudbini i svojom melodičnošću godila Holidejevom uhu.

Pored muzike, pesme i povremenih jačih muških glasova, tišinu je prekidalo samo njakanje magaraca uznemiravanih insektima. Onda se iza njega, u žbunju začulo šuškanje, a negde u gradu počeo je da zavija pas.

Oskudna svetlost koja je dopirala kroz prozore ipak je obasjavala uzane ulice, tako da je Holidej koliko-toliko mogao da zapamti njihov raspored. Stepenicama pored kojih je vodila uzana staza stizalo se sve do trga; sa stepenišnih odmorista i uz pomoć manjih lestvica moglo se stići na krov kantine. Grad je imao samo nekoliko pravih ulica i sve one su se granale od trga.

Zadovoljan što je na miru sve osmotrio, Holidej pritiskom kolena potera životinju i uputi se prema centru. Jahao je držeći desnu ruku na dršci kolta, a kada je stigao na trg, obišao je jedan krug i pažljivo zagledao sve konje tražeći koji od njih ima teksaško sedlo. Već kada je obišao gotovo svako grlo, u senci jedne sporedne ulice, ugledao je dva konja sa američkom opremom. Lagano se uputio prema njima, odmerio ih i osmehnuo se krajičkom usana. Jedan od konja bio je ždrebac iz zaprege diližanse koga mu je u pustari oduzeo Donovan Koks.

Osvrnuo se da proveriti da li je siguran, a onda sjahao, otkopčao kolane kod obe životinje, pa ih onda ponovo ispravio da

se ništa ne primeti. Još malo je pretraživao okolinu, ali mu nije pošlo za rukom da nađe još nešto što bi ga zanimalo.

Ko zna, možda su u gradu samo Koks i još neki od bandita, pomislio je. Ostali su sigurno otperjali dalje, zaključio je, lagano sjahao i ostavio konja u senci između dve zgrade. Nekoliko trenutaka stajao je pored prozora koji se nalazio neposredno uz ulazna vrata i osmatrao: posetioći saluna bili su uglavnom Meksikanci u svojim tradicionalnim odelima i velikim sombrerosima, a pored njih se vrzmalo nekoliko prostitutki u izbledelim svilenim haljinama. Još malo je napregao oči kako bi mogao bolje da vidi kroz koprenu duvanskog dima i na sasvim drugom kraju šanka uočio ogromnog „gringosa” nagnutog nad čašom tekile.

Taj čovek je bio Donovan Koks. Dok uzdahnu i lagano gurnu vrata. Čim je ušao, još jednom je hitro osmotrio oda-ju, ali nije video drugog Amerikanca; ko zna, možda je bio u jednoj od soba na spratu. Bez obzira na to, on se lagano uputio prema šanku, osećajući kako se žagor utišava i kako svi pogledi bivaju uprti u njega. Ruka mu je bila blizu drške kolta od slonovače, za svaki slučaj. U stvari, bilo mu je savršeno jasno s kim ima posla. Znao je da predstoji obračun sa Koksom.

Snažni bandit je baš tada podigao glavu i do dna ispio čašu sa tekilom. U prvi mah nije prepoznao Holideja, ali pogled na gringosa sa rukom na revolveru bio je više nego dovoljan. Pošao je rukom

ka opasaču, ali cev Holidejevog kolta već je bila uperena u njegove grudi.

– Da sam na tvom mestu ne bih to ni pokušavao – rekao je kratko, a njegov ozbiljni bariton odjeknuo je u tišini kao grmljavina.

Do tog momenta Koks je već znao sa kim ima posla. Ljudi oko njega brzo su se sklonili u stranu ostavljajući potpuno prazan prostor između dvojice Amerikanaca koji su stajali pored šanka. Holidej je nastavio da prilazi i Koks je žmirnuo: iako mu je lice bilo potpuno bezizražajno, hladan grč mu je stegao želudac. Taj Holidej mora da je od čelika, pomislio je zaprepašćeno. Još nisam čuo da je neko preživeo „Beli pakao”... I još posle toga da krene za njim i pronađe ga... Ha, sa takvim čovekom izgleda da nije imalo smisla kačiti se.

– Stavi ruke na šank – kazao je Dok tiho.

Koks se nije ni pomakao. Holidej mu je prišao sasvim blizu visoko držeći uperenu cev revolvera. Bandit je na to poslušno stavio ruke na šank. Pri tom pokretu jakna mu se razmakla i Dok je ugledao lančić svog sata koji mu je virio iz džepa. Lagano je pružio ruku i uzeo sat, a zatim otkopčao bisage i ne skidajući pogled sa bandita, zavukao ruku u njih. Pod prstima je osetio pakete novčanica i senka zadovoljstva preletela mu je preko lica. Onda je na vratu „dame” koja je stajala pored Koksa ugledao medaljon žene iz diližanse.

– Gle, gle, kavaljer je bio veoma darežljiv! – dobacio je podsmešljivo.

Tog trenutka, računajući na Holidejevu neopreznost, bandit je dograbio čašu sa šanka i svom snagom zamahnuo prema njemu. No, Dok je reagovao munjevito; dočekaio je udar flaše revolverom i staklo se razbilo u stotine komada pljusnuvši ostatak viskija Koks u lice. Zamahom koji je oko jedva moglo da prati, Holidej je tresnuo bandita drškom kolta u glavu. Njegovo ogromno telo je pokleknulo pokušavajući da se pridrži za šank, a onda se s treskom srušilo na pod. Dok se sagnuo i uzevši mu revolver bacio ga u stranu. Onda se okrete prema devojci koja je stajala pored njega.

– Medaljon, senjorita.

Ona je ustuknula korak nazad i osula bujicu reči na španskom. Holidej ju je samo donekle razumeo, ali je shvatio da ne želi da vrati medaljon.

– Znam, znam, dobila si ga na poklon, ali taj koji ti ga je poklonio nije na to imao pravo – odbrusio je i odsečnim pokretom ruke strgao crnokosoj Meksikanki medaljon s vrata i strpao ga u džep. – Ipak, ne želim da budeš preterano oštećena – dodao je i tutnuo joj novčanicu od dvadeset dolara.

Devojka je dograbila novčanicu i strpala je u nedra, a Dok je uzeo bisage sa šanka i prebacio ih preko leve ruke. Tek krajičkom oka uspeo je da vidi da se ona grdosija Koks promeškoltio na podu; instinktivno je odskočio i tako izbegao bandita koji je pružio ruku želeći da ga uhvati za noge. Taj Dokov skok bio je dovoljan da Koksa u potpunosti vrati k svesti. Urliknuvši, ustao je na kolena i

ljutito opsovao. Lica oblivenog krvlju podsećao je na ranjenu zver.

Već u sledećem trenutku, crnokosa u plavoj haljini nogom mu šutnu revolver koji je bio bačen u stranu. On ga zgrabi i hitro podiže, željan da se što pre osveti Holideju. I ovaj više nije mogao da okleva: začuo se jedan, pa drugi prasak... Donovan Koks se trgao, a onda čudnovato stresao kada su ga dva metka teškog kalibra pogodila u grudi. Kriknuo je, odbacio kolt i sa obe dignute ruke jurnuo na Holideja. Iznenaden, Dok se bacio u stranu i istovremeno opalio. Treći metak pogodio je bandita u levu stranu grudi, ali je on još sasvim uspravan napravio dva do tri koraka i pokušao da uhvati Doka za vrat; stešnjen između šanka i zida, Holidej se izvi i zapuca još jednom.

Ovoga puta, sve je bilo gotovo; ispaljen iz velike blizine, kuršum je ušao u predelu brade, a izašao na vrhu temena tako da je nesrećniku razneo polovinu lobanje. Već sledećeg trenutka, njegovo teško telo sa treskom se srušilo pored šanka.

Nekoliko sekundi vladala je tišina, a onda Dok lagano vrati kolt u futrolu. Zatim se i nesvesno uhvatio za vrat i duboko uzdahnuo. Tek krajičkom oka primetio je kretanje na vrhu stepenica i već sledećeg momenta, jedan hitac se zari u pod, tačno ispred nogu.

Devojka u zelenoj haljini vrisnu i jurnu prema stepenicama. Holidej opali jedanput prema gore i skoči da dohvati Koksov revolver. Tada je na vrhu stepenica spazio čoveka koji se spremao

još jedanput da opali, i u njemu jasno prepoznao meleza Čaveza. Revolver je grmnuo i razbio nekoliko čaša, dok je Holidej uspeo da dohvati Koksov revolver i opali iz njega. Čavez je odskočio unazad, jer je Holidej ustao i sa dva revolvera u rukama i Koksovim bisagama preko ramena potrčao uz stepenice.

Iza sebe je čuo viku, ali se nije osvrtao; preskakao je po dve stepenice, a kada je stigao na vrh, bacio se na pod polumračnog hodnika. Onda su se otvorila zadnja vrata sa desne strane koja su vodila na spoljne stepenice. Na njima se za sekund ukazala silueta čoveka koji je zastao da opali, a onda nestao u tami.

Dok je hitro skočio s poda, nanišanio i jedan za drugim ispalio dva hica. Nije čuo tup udar olova u telo, pa je pretpostavio da je promašio i da su kuršumi odleteli u mrak. Ipak, potrčao je do spoljnih stepenica i začuo odjek meleзовih koraka na krovu. Gotovo je sleteo u sporednu uličicu i potrčao prema trgu neprestano motreći gore. Baš u tom trenutku, Čavez je skočio sa drugog kraja zgrade, nedaleko od konja sa američkim sedlima. Holidej je potrčao, ali se spretni melez već vinuo u sedlo. Onda se začuo šum sličan grebanju, glasna psovka i tup udar tela o zemlju. Dok se i nehotice osmehnuo znajući da je njegov trik sa otkopčanim kolanima dao rezultate.

Čavez se za tren okrenuo, odmerio ga pogledom punim mržnje, a onda potrčao. Znajući da je sada pravo vreme, Holidej je opalio dva puta i udar tanadi poneo je u stranu, za tren, sićušno melezovo telo. Već potpuno bez svesti, nemoćno

je zamahnuo rukama kao da je želeo da održi ravnotežu, a onda se srušio i kao klupko ostao da leži pored zida jedne kuće.

Dok je odbacio prazan Koksov revolver, čvrsto stegao svoj kolt u kome je imao još samo jedan metak i oprezno prišao. Zaustavio se pored tela i vrhom čizme ga okrenuo na leđa. Začudo, Čavez još nije bio mrtav; dah mu je bio krkljav i isprekidan, a uglovi usana zamrljani krvlju. Bilo je očigledno da su mu hici probili pluća. Za tren se trgao i pogledao u Holideja očima punim straha.

– Gotov si, Čaveze – rekao mu je ovaj ravnodušno. – Gde su Sullivan i Levin?

Ovaj je ćutke zurio u njega.

– Hoćeš li da umreš lako ili u muka-ma, druškane? Znaš, jednim metkom ti mogu razneti koleno, a drugim napraviti rupu na ramenu – nastavio je hladno. – Dakle, hoćeš li nešto da kažeš ili da počnemo?

Melez klimnu glavom, a onda s napo-rom iskrivi usne. – Banderas... – promrmljao je tiho, a zatim se ponovo zakašljao. Bio je to samrtni ropac, pa Holidej okrete glavu i ustuknu nekoliko koraka nazad. Začuo je šum iza sebe i tek tada ugledao tamne siluete koje su mu prilazile sa noževima i mačetama čija su se sečiva presijavala u mraku. Brzo je podigao kolt i opalio im hitac iznad glave, tako da su se svi za tren oka razbežali. Dograbio je Čavezove ispuštene bisage, dotrčao do njihovih konja i oštro viknuvši poterao ih na nekoliko najupornijih koji su ponovo krenuli na njega. Ljudi su se razbežali, a on je pojurio niz uli-

cu i zamakao za ugao. Sa olakšanjem je odahnuo, jer je stigao do svog konja, pažljivo se osvrnuo oko sebe i skočio u sedlo.

Životinja se iznenađeno trgla kada joj je prebacio bisage oko vrata, ali ga je prepoznala i odmah posle toga prijateljski zarzala. Uz glasan uzvik, on je pobede petama i punom brzinom je potera ka izlazu iz grada.

Napustio je krug osvetljenih ulica kada se bar jedno dvadesetak meštana ponovo našlo na trgu. Neki su pripucali, a kuršumi su odleteli daleko u noć. Dok je znao da je to samo izraz ljutnje što ga nisu uhvatili, jače mamuznuo konja i ostavio El Porvenir iza sebe.

* * *

Skot Vejn je ležao između stena i posmatrao uplašenog guštera koga je gotovo nagazio i koji je sada tražio neki dobar zaklon. Ipak, sve vreme je pažljivo osluškivao.

Odjednom mu je zastao dah, jer je začuo zvonak odjek konjskih kopita na kamenom tlu. Pažljivo je oslušnuo i zaključio da topot dolazi iz obližnje jaruge. Naime, bio je gotovo siguran da je isti zvuk čuo i nešto ranije, ali je malo sačekao pošto je hteo da bude sasvim siguran. Jer, konj i konjanik su u ovim krajevima značili sigurnu opasnost. Puzeći na laktovima i trbuhu, prešao je nekoliko stopa kako bi stigao do ivice i pogledao u jarugu.

Ali kada je pogledao dole, gotovo se zagrcnuo i u istom trenutku mu se uči-

nilo kao da ga je neko udario u slepo-očnicu.

Četvorica Meksikanaca, okružili su devojkicu koja je pokušala da se brani, ali su je oni zadirkiivali i svakog trena joj prilazili sve bliže i bliže. Pritom su pokušavali da je ćušnu ili joj strgnu bar jedan deo odeće. Bio je potpuno šokiran kada je prepoznao da je njihova žrtva doktorka iz Pajn Springsa, Teri Vajs.

Čvrsto je stegao pesnice i opsovao. Nije dozvolio sebi luksuz da razmišlja o tome otkuda se devojkica našla u ovom divljem i opasnom delu Meksika, već je odmah primeo kundak ramenu i pripucao: njegova prva žrtva bio je muškarac koji se upravo približio devojci i pokušao silom da joj strgne bluzu. Pogodak je bio precizan i čovek se bez glasa srušio na zemlju. Njegovi preneraženi kompanjoni se mašišu oružja, ali Vejn je u međuvremenu potegao drugi put i jednog pogodio posred lica. Njegov treći hitac okrznuo je sledećeg po ramenu, dok je četvrti pripucao na njega. Promašio je, ali su komadići kamena ogrebali šerifa po licu i on se sagnuo, skočio sa svog izloženog mesta i potražio zaklon između stena. Od pada je skoro izgubio dah, ali je još jedanput povukao oroz i opalio na četvrtog Meksikanca koji je u međuvremenu jurnuo prema njemu. Pogođen tačno u grudi, čovek je jauknuo ipak pokušavajući da podigne kolt. No, hladnokrvni Vejn mirno ga je dokrajčio još jednim metkom i brzo skočio na noge. Znao je da je jednog samo ranio, što je predstavljalo opasnost kako za njega tako i za devojkicu.

A onda je zastao kao ukopan.

U međuvremenu, Teri Vajs je zgrabila odbačenu mačetu sa zemlje, prišla ranjeniku i bez ikakvog oklevanja zarila oštar vrh kratke sablje čoveku tačno u srce. Bandit je kriknuo i rukama se uhvatio za oštricu, a onda se njegovo telo nekoliko puta trznulo i... sve je bilo gotovo. Izdahnuo je pre nego što je Vejn dotrčao u jarugu.

Za to vreme, bleđa i uzdrhtalih ruku, Teri se nesigurnim koracima uputila ka svojim bisagama, izvukla odatle čistu košulju i brzo je navukla.

– Hvala vam, Skote – rekla je kada se okrenula i pogledala ga.

Vejn je jedva odvojio pogled od čoveka koji je ležao srca probodenog mačedom. Nikada nije mogao ni da pomisli da ta devojkica ima toliko ubilačke snage u sebi. A onda... onda ga je zahvatio bes.

– Šta vi, dođavola, radite ovde? – upitao je ljutito.

– Pratila sam vas jer sam želela da se uverim kako moje verovanje u Doka Holideja nije bilo bezrazložno... kao što sam vam već ranije i kazala.

Vejn nepoverljivo nabra obrve.

– I to je razlog zbog koga rizikujete život u ovoj divljini?

Ona slegnu ramenima.

– Verujte mi ako hoćete, a ako nećete, ne morate. Sasvim mi je svejedno. Prešla sam Rio i nameravala sam da vas stignem, jer nisam želela da ovuda putujem sama. No, desilo se da su me ova četvorica iznenadila u zasedi i dove-la ovamo. Razgovarali su između sebe da će me odvesti u grad koji se zove El

Porvenir. Pričali su kako je u toku prošle noći tamo bilo pucnjave; neki opasan gringo ubio je drugu dvojicu gringosa i uspeo da umakne u noć. Razgovarali su sasvim slobodno pošto nisu ni pretpostavljali da razumem španski. Saznala sam takođe da nameravaju da me prodaju nekom trgovcu belim robljem u El Porveniru. Ali, prvo su me doveli ovamo i... pa... sreća što ste se pojavili.

Vejn je netremice zurio u nju, otkrivajući u toj devojci sasvim drugačiju osobu od one koju je do tada znao i koju je gledao dok je ležila bolesne i previjala ranjene u Pajn Springsu.

– A taj gringo koji je izazvao pucnjavu u El Porveniru – dobacio je nestrpljivo –... je li to bio Holidej?

– Ne znam sigurno, ali iz njihove priče tako izgleda. Opisali su ga kao visokog, tamne kose, sivo-plavih očiju, opasnog pogleda... Po njihovom pričanju, izgleda da je otišao u mesto koje se zove Banderas. Otišao je da potraži još dvojicu gringosa.

– Pretpostavljam da će jedan od njih biti Sullivan – procedi Skot Vejn zamišljeno. – Znam Banderas... Vraški nemiran i neugodan grad. To svakako nije mesto za jednu ženu, doktorko.

Teri se nasmeši i odmahnu glavom.

– Sada me se više ne možete lako rešiti, Skote. Došla sam dovde i nikako ne mogu da se vratim. Moram da nastavim do kraja...

Vejn je nekako sumnjičavo odmeri.

– Jeste li sigurni da je to baš zbog Holideja?

Ona ga pogleda pravo u oči.

– A kakav drugi razlog bi mogao da postoji?

– Ne znam, samo... Možda zbog ubistva oca želite da raščistite račune baš sa Sullivanom...?

Teri mu nije odgovorila. Mirno se okrenula prema svom konju i izvukla iz bisaga čaturicu sa vodom. Popila je nekoliko gutljaja, a onda se dva-tri puta pljusnula po izgrebanom licu.

– Ne budite smešni! – dobacila je. – Kakav tajni razlog bih mogla da imam?

Vejn sumnjičavo zavrte glavom.

– Nisam rekao tajni, nego... Iznenađujuće ste uporni, uporniji nego mnogi muškarci koje znam. Ostalim ljudima iz potere su takođe nastradali najmiliji, pa su mi ipak prepustili lov na razbojnike. A vi... zaista sam se zapanjio kada sam vas ugledao.

– Mogu da pretpostavim – odvrati devojka uz osmeh. – Ali sada sam tu i putujem dalje. To smo se dogovorili, zar ne?

Šerif uzdahnu. – Ni ne znate koliki ste mi teret, doktorko. Nisam naučio da jašem u društvu niti da zajedno sa nekim planiram akcije. Ometaćete me u onome što sam zamislio i...

– Sklanjaću vam se s puta, Skote. Obećavam.

On nervozno pljesnu rukama.

– Do sto đavola! I sami znate da u ova-kvoj situaciji nemam mnogo izbora! Ali, dobro! Šta je, tu je, mada ne mogu reći da sam naročito srećan! Hajde, penjite se na konja i izađite iz jaruge! Ja ću ostati da pretresem džepove ovih ljudi i proverim šta nose. Hm... ma šta da

imaju pri sebi, to im sigurno više neće trebati.

Teri ga hladno odmeri, a onda se pope u sedlo i krenu stazom koja je vodila ka izlazu iz jaruge. Nije bila naročito raspoložena, jer su Vejnova pitanja počela da je brinu. Polakao se okrenula i videla kako je šerif kleknuo pored prvog Meksikanca.

Oh, zar je moguće da će ih opljačkati, pomislila je. Hm... ni ona nije poznavala Skota Vejna u tom svetlu. Uostalom, nije je se ticalo kakav je šerif kao čovek, sve dok ne bude ugrožavao njene planove. Samo, nikako nije mogla da ga proceni; da li možda ona ugrožava njegove?

Nije bila baš najsigurnija kako će se njih dvoje slagati. No, sada je bilo najvažnije imati Vejna uz sebe, jer sama žena u meksičkoj divljini nije mogla da računa na bilo šta.

Čak ni na goli život.

* * *

Banderas je bio pravi ravničarski grad, znatno veći nego El Porvenir. Naravno, imao je mnogo bolji položaj i nalazio se na glavnom putu koji je vodio na jug, pravo do Meksiko Sitija.

U samom gradu bilo je nekoliko trgova, a osim dve-tri najšire ulice, čovek se zbilja mogao izgubiti u brojnim uličicama koje su se granale u svim pravcima i u kojima je, kao i u svim mnogoljudnim meksičkim mestima, vrililo kao u košnici. Svuda su bile otvorene brojne trgovine i kantine, tezgi sa zelenišem bilo je i van pijaca, a na ulicama se vrzmalo desetine prodavača, kupaca, onih koji posmatra-

ju uz piće i duvan kao i mnoštvo besposličara raznih vrsta.

Holidej je znao da u tako velikom gradu neće biti lako pronaći Salivana i Levina. Mnogo gringosa koji su prešli Rio posećivalo je Banderas od koga se granala mreža puteva u skoro svim pravcima. Naravno, sve je zavisilo da li gringosi beže pred zakonom i od nekoga se kriju, jure prestupnike, ili jednostavno idu u neku uzbudljivu avanturu.

Dok je dosta dobro poznavao grad i znao da postoji nekoliko mesta u koje Amerikanci zalaze radije nego u druge kafane u Banderasu. Pomislio je da bi bilo dobro da ih sve obiđe i tamošnjem osoblju postavi poneko pitanje. Bilo mu je jasno da pritom mora biti veoma diskretan, jer je ponekad prevelika radoznalost mogla da bude veoma opasna, tako da su svi vodili računa s kim će da popričaju i šta će da kažu, a da ne ugroze sebe.

Uzdahnuo je i za trenutak se zamislio.

Ako bi neka razbojnička banda, ili pak, njen član u njemu nanjušila „predstavnik zakona“, u Banderasu mu ne bi bilo spasa; završio bi s prerezanom grkljanom u nekom jarku ili tami najzabačenije mračne ulice.

Zato je morao da bude đavolski oprezan.

Lagano je prošao kroz grad i odjahao do velike štale nedaleko od glavnog trga.

– Dobro istimari i nahrani ovu životinju – rekao je konjušaru Meksikancu prijateljskim glasom – i neće ti biti loše.

– Kako vi kažete, senjor – dočeka mladić. – Ništa ne brinite. Sasvim ću ga povratiti. Vidi se da se jadničak prilično umorio.

– Jeste i jedva čeka dobru hranu. Zato se potrudi da mu daš ono najbolje.

– U redu, senjor.

Holidej se obazre oko sebe i dodade nešto tišim glasom – Nego... da te priupitam nešto – reče i izvadi sjajan srebrni dolar iz džepa. – Možda znaš da li su neki gringos nedavno stigli ovamo iz El Porvenira? U pitanju su dvojica, mladiću. Da ih nisi slučajno primetio?

Pri pogledu na srebrnjak Meksikancu sinuše oči. No, već sledećeg trenutka napravio je smešno-tužnu grimasu, a onda neodlučno slegnuo ramenima. – Žao mi je što moram da kažem kako ne znam, senjor... bio sam bolestan. Tek danas sam došao na posao. Inače, drage volje bih postao vlasnik tog dolara...

Holidej se nasmeši. – Da znaš, on ipak može biti tvoj.... Sigurno si dobar sa onima koji su poslednjih nekoliko dana bili u štali? Raspitaj se i ako nešto saznaš, razmisliću da ovom srebrnjaku nešto i dodam.

Mladić se osmehnu. – Oh, toga se nisam ni setio. Naravno da ću se raspitati.

Dok se uozbilji. – Samo, zapamti da hoću istinu, dečko.

– Naravno, senjor – odvrati mladić pomalo uplašeno. – Sada sam se setio jednog dečaka koji se muva ovuda svaki dan. Pokušaću odmah da ga pronađem. Možete li malo da sačekate, senjor?

– Naravno – odvrati Holidej, sede na obližnju klupicu i uzvadi cigaru.

I zaista, posle samo nekoliko minuta mladić se vratio sa jednim dečakom koga je gotovo gurao ispred sebe.

– Govori! – obrecnu se na njega. – Ti sve vidiš i čuješ, zar ne, Pablito?

Dečak je zabrzao na španskom, tako da je Holidej morao da interveniše.

– Čekaj, mali. Ako hoćeš da te razumem, moraš biti mnogo sporiji.

Pablito uplašeno zatrepta.

– U redu, senjor.

– Dobro. Sada govori šta znaš.

– Pa... pre dva dana dojahala su ovamo dva gringosa; jedan mršav, a drugi... imao je tako strašan pogled.

– Tako znači – prokomentariša Dok zaključujući da se radi o Salivanu i Levinu. – I onda? – dodade nestrpljivo. – Šta se onda desilo?

– Pa... ovaj, zamenili su konje za sveže.

Holidej promrsi kletvu.

– Dakle, otišli su? Znaš li možda kuda su se uputili?

– Ne znam, senjor. Samo...

– Samo, šta?

– Nisu otišla obojica. Ovaj mršavi je u kantini „Tako Kabana” našao društvo, i tu je i ostao.

Dok začuđeno podiže obrve. – Zar? Ovaj drugi je odjahao sam?

– Jeste, senjor. Bio je jako ćutljiv i namršten, tako da se niko nije usudio da ga bilo šta upita.

– Dobro, dobro... A ovaj mršavi? Da li je još uvek u kantini?

– Da, senjor. Sa Končitom.

Holidej hitnu srebrnjak mladiću, a dečaku dobaci nekoliko centi. Oni radosno istrčase jedva čekajući da potroše ono što su dobili.

On je još neko vreme sedeo i razmišljao, a zatim pažljivo namesti opasač i lagano izađe napolje.

Kantina „Tako Kabana” nalazila se u jednoj ulici zapadno od glavnog trga. Holidej je ušao u hladovitu i zadimljenu prostoriju i zatražio piće. Unutra je bilo još nekoliko Amerikanaca koji su ga sumnjičavo odmerili, spremni da u svakom trenutku potegnu oružje ako u njegovoj pojavi naslute nešto što bi ličilo na šerifa. No, videlo se da su se brzo smirili, jer je Holidejev izgled jasno pokazivao da se radi o čoveku u neakvoj nevolji. Nekada elegantan sako bio je prljav i pocepan, a na nekoliko mesta mogle su se uočiti sitne mrlje od krvi koje nikako nije uspeo da otkloni. Košulja i pantalone Terinog oca bili su takođe prljavi i zgužvani tako da mu izgled nije bio nimalo reprezentativan.

Dok je bio svestan svega i računao je da će mu takav izgled biti jedan od najboljih saveznika. Neko vreme je lagano pijuckao mlako pivo, a onda se obratio krčmaru, simpatičnom debeljku oznojenog lica.

– Končita još uvek radi ovde?

Čovek ga iznenađeno pogleda.

– Vi poznajete Končitu, senjor?

On se nasmeši i vragolasto mu namignu.

– Oh, pa veliki broj gringosa sa juga je čuo za Končitu, prijatelju. Što se mene tiče, jedan sam od srećnika koji je pre

nešto više od godinu dana iskusio kakva je ona devojka i... nikada je nisam zaboravio. Hm... ta lepotica ima u sebi nešto posebno... ako ti je jasno šta hoću da kažem.

Na debeljkovom licu zaigra kratak osmeh.

– Znam, senjor. Svi kažu da je živa vatra. Još radi ovde, samo...

– Samo...? – nestrpljivo ponovi Holidej.

– Znate... ona je zauzeta, senjor.

Dok hladnokrvno odbi dim.

– Meni ne smeta da čekam.

Debeljko glasno huknu.

– Ovaj... mislim da to neće vredeti, senjor. Ona je... zauzeta je cele nedelje. U društvu je sa nekim gringom i... to bi bilo to.

Holidej napravi razočaran izraz lica i osvrnu se po odaji. Bio mu je potreban samo jedan pogled da shvati da ga prisutni još uvek podozrivo gledaju.

– Eh... ne mogu da ostanem u gradu toliko dugo – počeo je da se vajka. – To nikako neće ići. Ali, možda bih mogao da dobijem deo njenog vremena ako uspem da se dogovorim sa tim čovekom?

– Ne verujem da ćete moći – odvrati debeljko odsečno.

Dok se nasmeši.

– Zašto si tako siguran, drugar? Eh, i sam znaš da novac ima čudnu moć, zar ne? Čovek zbog novca često promeni mišljenje i pristane na različite stvari. Zato mi dopusti da pokušam, molim te. Ako nekome bude natrljan nos, to ću biti samo ja, zar ne? Dakle, u kojoj je sobi?

– To vam ne, mogu reći, senjor.

Dok iskapi pivo u tutnu mu preko šanka srebrni petodolar.

– Dakle...? – prošaputao je jedva čujno.

Debeljkovo lice odjednom se smešno zacrvenelo. Videlo se da grčevito razmišlja kako da postupi. No, to kolebanje je trajalo samo nekoliko trenutaka. Najzad se nagnuo prema upornom gringu i šapnuo – Broj osamnaest, senjor. Ali, znam da mu se neće dopasti što ga neko uznemirava.

Holidej mu značajno namignu, bolje namesti šešir i zviždući se uputi prema stepenicama. Pritom je popravio i kravatu trudeći se da izgleda kao čovek kome je najvažnije da osvoji simpatije neke žene.

Takvim ponašanjem uspeo je da otkloni i poslednju sumnju kod nepoverljivih posmatrača. Krajičkom oka je primetio da su se svi vratili piću, a u prostoriji je ponovo zavladao uobičajeni žamor.

Na vrhu stepenica pažljivo je osmotrio oko sebe i zaključio da se soba broj osamnaest nalazi na desnoj strani hodnika. Prišao je zidu, osluškivao nekoliko trenutaka, a zatim lagano krenuo otkopčavajući pritom osigurač svog kolta.

Ali, samo što je prešao nekoliko koraka, vrata sobe broj osamnaest su se otvorila i u hodnik je izašao Stiven Levin, još uvek razgovarajući sa nekim u sobi.

–... ljuća si od čilija, srce – čule su se njegove reči, a posle njih je usledio glasan i zvonak ženski smeh. Popravljajući

rukam kosu nasmejao se i Levin, a onda zatvorio vrata i krenuo hodnikom.

No, tek što je napravio prvi korak, Levin je spazio Holideja i naravno, odmah ga prepoznao. Bez trunke dvoumljenja munjevito se bacio na drugu stranu hodnika, još u pokretu vadeći revolver. Bio je toliko brz da je Holidej imao samo toliko vremena da klekne, pre nego što je bandit opalio. Istovremeno je pritisnuo obarač i revolver mu je zagrmeo. Levin se trgao i nekako zgrčio, a onda odbaćen udarom metka grunuo u zid iza sebe i nastavio da klizi. To je potrajalo nekoliko sekundi i... konačno su mu noge popustile i skljkao se na pod ostavljajući iza sebe jasan, ružan trag. Nekoliko trenutaka se zadržao u sedećem položaju pokrenuvši usne kao da hoće nešto da kaže, a onda se prevrnuo na stranu i ostao nepomično da leži.

U tom trenutku vrata sobe su se naglo otvorila i jedna poluobučena Meksikanica je uz vrisak pritrčala Levinu. Videvši da je mrtav, ona snažno zajeca i odmeri Holideja pogledom punim mržnje.

Za to vreme Dok se već podigao i okrenuo prema stepeništu, jer je jasno čuo korake i uznemirene glasove. S druge strane, nikako nije smeo da dopusti da mu se devojka izmigolji, pa ju je čvrsto uhvatio za mišicu.

– Bilo bi bolje da budeš razumna i odmah mi kažeš gde je Salivan, senjorita? – progundao je i ponovo se okrenuo.

Sada su se radoznalci već približavali vrhu stepenica i za tren je morao da im posveti pažnju. I zaista, nekoliko nepoverljivih faca se pojavilo na vrhu. Videli

su nepomično Levinovo telo i neznanca koji je jednom rukom stezao devojkicu, a u drugoj držao neobičan kolt sa drškom od slonovače. Neko je, ko zna zašto, povikao „značkaroš” i prva dvojica se mašiše revolvera.

Naravno, Dok je samo to i čekao: munjevito je povukao oroz i pogodio jednog u rame; drugi hitac je onog pored njega „opekao” po nadlanici, tako da se obojica zateturaše na one iza njih i svi zajedno se sručiše niz stepenice.

Pošto se za određeno vreme rešio nartljivaca iz kantine, Holidej se ponovo okrete devojkici.

– Jesi li zaboravila šta sam te pitao? Hoćeš li reći gde je Salivan, prokletnice?

Devojkica je bila toliko prestravljena da jednostavno nije mogla da progovori.

– Ja... ovaj... – najzad je zamucala.

– Još jednom ću ponoviti pitanje, a onda ću biti mnogo grublji – procedi Holidej nestrpljivo.

Tek tada je Dok shvatio da se ona plaši i da glavom pokazuje prema sobi broj osamnaest. Munjevito se okrenuo baš u trenutku kada je Salivan sa otvorenih vrata opalio iz revolvera. No, tane ga je promašilo i pogodilo devojkicu u rame; ona je bolno kriknula i pala, a Holidej se preko nje bacio na pod. Nesrećna Meksikanka je ponovo vrisnula, jer ju je sledeći Salivanov hitac okrznuo po nadlaktici. Sada je nastavila da vrišti mada je vođa bande ovoga puta opalio prema Holideju, iskočio u hodnik i brže bolje potrčao prema vratima koja su vodila na spoljne stepenice.

Stigavši neozleđen do njih, za tren je zastao i otvorio ih snažnim trzajem ruke. Bleštava sunčeva svetlost odjednom je poput bujice „provalila” u polumračni hodnik.

I onda se desilo...

U jednom kratkom deliću sekunde Salivanova silueta se više nego jasno ocrtala na sjajnoj podlozi od sunčevih zraka. Bio je to čudesan, opasan i istovremeno odlučujući trenutak.

Holidej je mirno opalio. Znao je da ga je odmah pogodio, ali sa takvima kao Salivan nije se trebalo šaliti. Zato je pripucao još jednom.

Zaustavljen u koraku, vođa bande je zastenjao pošto ga je udar kuršuma u leđa odbacio napred. Činilo se kao da je u pitanju neka snažna sila koja ga je ponela napred, sve do ograde stepenica, iako je želeo da se okrene i još jednom pripuca na svog najvećeg neprijatelja.

No, banditski vođa, Pol Salivan nije više bio gospodar svoje volje.

Doletavši do ivice stepenica, njegovo telo je slomilo tanku ogradu od letvica, uz vrisak poletelo kroz vazduh, da bi se uz tup udar zaustavilo na zemlji.

Dok glasno odahnu, stavi revolver u futrolu i okrete se prema devojkici. Odmerio ju je sa mešavinom ljutnje i sažaljenja i brzo izvadio maramicu iz džepa kako bi joj podvezao ruku. Shvatio je da je boli i da je još uvek strahovito uplašena.

– Sve će biti u redu, senjorita – dobacio joj je umirujućim glasom. – Obećavam vam da ću se lično pobrinuti za lekara. No, koliko vidim, kuršum je zaparao samo deo tkiva, a kost je ostala neozle-

đena. Jedno dva–tri previjanja i sve će bitu u redu – dodao je.

Istoga časa na njenom licu zasja osmeh i Dok tek tada primeti koliko je devojka lepa. A osmeh! Ni sam nije znao kada je poslednji put video tako divan osmeh. Šteta što joj je namenjena ovakva sudbina, pomislio je i već sledećeg trenutka prekoreo sebe što o tome razmišlja u ovakvom trenutku.

Iz zamišljenosti ga je prenula ulična vika i topot konjskih kopita. Iako se iz prizemlja više niko nije usudio da proviri gore i suprotstavi se opasnom došljaku, izgleda da su mnogi koji nisu imali čistu savest odlučili da se što pre udalje. Verovatno im se učinilo da nije dovoljno sigurno upuštati se u koštac sa čovekom koji poteže oružje, pa su se razbežali poput pacova sa broda koji tone. Holidej je to primio kao olakšanje, jer mu okršaj sa Meksikancima sada nije ni najmanje odgovarao.

Ponovo se okrenuo prema sada već mirnijoj devojci i upitao je ljubaznim, ali odlučnim glasom – Novac, senjorita? Hoćete mi najzad reći gde je novac?

Devojka podiže onu nepovređenu ruku i pokaza prema svojoj sobi.

– Znate, ja nisam...

– Znam da niste krivi, ne plašite se.

Ona se ponovo osmehnu i odvrati – Novac je u mojoj sobi. Senjor Salivan ga je za neko vreme ostavio kod mene... To je... pa da ne lažem, to je radio i ranije. Jutros je došao da ga uzme. Samo, hoću da kažem da ja nisam ništa ukrala i da nisam smela ništa protiv tako opasnih gringosa.

Dok nervozno odmahnu rukom.

– Dobro, dobro, ostavimo sada to. Samo mi pokaži gde je. Onda ćemo te previti, odnosno poslaću te do lekara – dodao je i pridržao je rukom pomažući joj da ustane.

Ona ga je pogledala bolno zgrčenog lica i sa nekim izrazom neodređene zahvalnosti. Shvatila je da tamnokosi čovek pored nje nije zao, iako je imala prilike da ga vidi u drugom svetlu.

Kada se podigla i lagano krenula prema sobi, Dok se u dva skoka nađe pored izlaza na spoljne stepenice. Ni sam nije znao zašto je to morao da učini: valjda da bi proverio da li Salivanovo telo zaista nepomično leži u prašini.

Stajao je tako nekoliko sekundi, a onda se okrenuo i pošao prema devojčinoj sobi. U trenutku je osetio umor, ali znao je da mora dalje.

Kada je ušao u sobu, ona se stidljivo osmehnula i pokazala na bisage ispod kreveta.

– To su doneli, a ja nisam ništa pitala Levina... – promucala je.

– Poznaješ ga od ranije?

Ona stidljivo sagnu glavu.

– Da... ponekad je bio i drag... A ti? Ti si izgleda neki šerif, hombre?

Dok se nasmeši. Posmatrao je devojčino lepo lice i u trenutku mu je palo na pamet kako je dovoljno kažnjena zbog svoje lakomislenosti. Zato je iz jednog svežnja odvojio četiri novčanice od po dvadeset dolara i ćutke joj pružio.

Ona ga zahvalno pogleda; čudno, taj ozbiljni gringo bio joj je veoma simpatičan. Bio je toliko drugačiji od svih koje

je dosada sretala, bilo da se radi o Meksikancima ili Amerikancima... Posmatrala ga je kako pakuje bisage, išla za njim kao senka dok je pregledao Salivanovu i Levinovu sobu...

U hodniku joj je Dok pružio ruku.

– A sada odmah idi do lekara. Ne bi bilo dobro da izgubiš previše krvi.

U njenim crnim očima zasvetlucaše iskrice. – Ko si ti, gringo?

Holidej se sumorno osmehnu. Koliko stotina puta je već čuo to pitanje? Uvek pitaju za ime, valjda da bi se kasnije ispredale razne priče, istinite i lažne, preterane i čudne...

– Ime? Zar je to važno, senjorita?

Ona klimnu glavom. – Svaki hombre ima ime. Iako si gringo, hrabar si, plemenit i imaš srce kao neki „hombre Meksikano”. Zato bih htela da znam kako se zoveš.

Doku se dopalo ono što je rekla. Na licu mu se pojavilo nešto kao osmejak, a njegove čelično plave oči za tren osvetli tračak radosti.

– Pa dobro, kazaću ti svoje ima, Končita. Zovem se Dok Holidej.

Zadovoljno je klimnula glavom.

– Zapamtiću ga, senjor Holideje. Svi ma ću pričati da je Dok Holidej pošten i hrabar kabalero.

– Biće mi drago ako bude tako. A sada moram da idem kako ne bih upao u gužvu. Adios, Končita!

– Adios, sinjor! Čuvajte se!

Osetivši težinu bisaga na ramenu, on se i nehotice nasmeši. Prešao sam dobar deo puta, ali mora da se uradi još mnogo toga, pomislio je.

* * *

Posle kratkog vremena, Holidej je namestio bisage pune novca ispred sebe, hitro mamuznuo konja i krenuo. U džepu je nosio tabakeru koju je našao u Salivanovoj sobi i zadovoljno odahnuo. Sada su sve njegove stvari bile tamo gde im je i mesto, a to mu je puno značilo. Osim toga, u bisagama se nalazio opljačkani novac iz banke, ali i najveći deo novca koje su Džesonovi drugari oteli iz dilažanse. Iz tog paketa bila je potrošena samo nevelika suma, tako da je bio više nego zadovoljan.

Sada je samo trebalo da se izvuče iz ovog prokletog grada.

Zato je jahao sa puškom na gotovs, pritiskom nogu usmeravajući konja kojim pravcem da se uputi. Građani Banderasa ispratili su ga samo pogledima, jer se niko nije usudio da se bezrazložno kači sa gringom koji je držao prst na okidaču i koji bi pucao na svaki sumnjiv pokret. Pogled mu je bio odlučan i strog i niko nije mogao da sluti da u dubini duše ipak strepi da ne dođe do nekog neželjenog incidenta. Bilo je sigurno da bi pucao bez razmišljanja, ali, na kraju krajeva, da stvari krenu nagore, šta bi mogao da učini sam protiv svih?

Uostalom, za dva dana izgubljena su četiri života, pa se i velikom avanturisti poput Doka Holideja moglo desiti da priželjkuje samo mir, pomalo strepeći od sukoba.

Ipak, sve je prošlo bez ikakvih problema. Kada je minuo pored poslednje gradske kuće, morao je da zastane i na miru razmisli o tome šta dalje.

I kuda? Kojim putem?

Posle kraćeg razmišljanja, odabrao je širi put koji je vodio prema severu i koji je obilazio mesta pogodna za zasedu.

No, i tu je morao da napravi kompromis, jer je na jednom mestu morao da prođe kroz vijugav i uzan kanjon čiji su se zidovi gotovo sklapali iznad njegovih leđa i nudili mnogo pogodnih mesta za skrivanje.

Ali, zaseda ga nije čekala u kanjonu. Neprilike su počele kada je izašao iz njega i na određeni način se malo opustio.

Taman što je podigao glavu i odahnuo uživajući u plavetnilu neba, pred njim se pojavio jedan konjanik. Dok je hitro zategao vodice i drugom rukom krenuo ka revolveru, ali je zastao zaprepašćen prepoznavši doktorku Teri Vajs.

– Šta...? Otkuda vi ovde, doktorko?

Međutim, devojčino lice bilo je potpuno bezizražajno.

A onda je sledilo drugo iznenađenje.

– Ruke uvis, Holideje – začuo je Dok muški glas iza sebe. Munjevito se osvrnuo okrećući i revolver na tu stranu. Ali, Skot Vejn je već opalio i Holidej se uhvatio za jabučicu sedla, jer mu je metak izbio kolt iz ruke.

No, ipak je uspeo da se održi na konju i ne padne. Sada je zapanjeno posmatrao Skota Vejna koji je sa puškom u ruci „izronio” iza jedne stene.

– Rekao sam ruke uvis! – prasnuo je šerif i Dok shvati da mora da ga poslušša. Lagano je podigao ruke grčevito razmišljajući o čemu se ovde radi. Naime,

Skota Vejna je mogao i da očekuje, ali Teri Vajs...?

– Volim kada si poslušan, Holideje – dobacio je čuvar zakona. – Ja te još ne znam kao takvog.

Pošto je Dok još uvek ćutao, on ga pažljivo odmeri i zadovoljno se isceri.

– Te bisage su izgleda pune, mister.

– Misliš? – dobaci Holidej muklo.

– Nema šta da mislim! – ljutnu se ovaj.

– Siguran sam da su pune novca!

– Onda proveriti.

– Prvo ih baci na zemlju.

– Hoću, nema problema. Samo bih pre toga želeo da ti objasnim da sam održao obećanje i...

– Suviše pričaš, druškane – prekinu ga Vejn grubo. – Baci ih na zemlju ili pucam!

– U redu – promrmlja Holidej, lagano otkopča bisage i pusti ih da padnu na tlo.

Vejn se lukavo osmehnu.

– Pametno, druškane, uštedeo si mi metak. Samo, mislim da ne bi bilo loše da ih proverimo – dodao je, ali se izlazeći iza stene spotakao i za trenutak posrnuo.

Da je imao kolt pri sebi, to bi bila izvanredna šansa da sredi nadobudnog šerifa. No, iskusni Holidej je znao da ne može iskoristiti ovaj neočekivani „dar”, jer mu je trebalo suviše vremena da izvuče pušku iz futrole i nanišani.

Pretpostavljam da će se ukazati još koja prilika, pomisli, ali u tom času odjeknu pucanj.

Još pre nego što je shvatio šta se dešava, Holidej je ugledao Vejnovo zapre-

pašćeno lice i oči razrogačene od užasa. Odmah zatim, šerif se zateturio kao pijan i pao na kamenitu kosinu.

Iznenaden, Dok se okreće u sedlu i ugleda Teri Vajs koja je u rukama držala mali pištolj kalibra 32. Sedela je mirno kao da se oko nje ništa ne događa. Onda je, još pre nego što se dim od prvog pucnja razišao, odjeknuo i drugi. Vejnovo telo se zgrčilo i skliznulo niz glatku kosinu...

E, to je i za Holideja bilo već isuviše! Kakvi besmisleni događaji! I šta uopšte želi ta devojka? Jeste da mu Skot Vejn nije bio niko i ništa, ali... ipak je bio šerif i predstavnik zakona...

Taman što je pomerio nogu u pokušaju da sjaše, presekao ga je miran i odlučan ženski glas.

– Ostanite gde ste, mister. Držim vas na nišanu.

– Niste morali da ga ubijete – odvratio je. – Zaista mi nije jasno što ste to učinili? Pa, ni ja se sa njim baš nisam slagao, ali da ga tako hladnokrvno likvidirate...

Teri se nasmeja i priđe bliže. Naravno, revolver nijednog trenutka nije ispuštal iz ruke. Holidej je tek tada primetio da je izraz njenog lica spokojan, gotovo srećan.

Šta li se ovde dešava? Bio je zbunjen, a to nije voleo. Nikako nije mogao da dokuči devojčine motive i tako predvidi njenu reakciju, što mu je, kada je imao protivnika ispred sebe, uvek bilo najvažnije.

Teri je jednom nogom stala na bisage i mirno mu se obratila – Oh, da, morala sam da ga ubijem, mister Holideje. Baš

kao što ću morati da ubijem i vas... ali jednim od Vejnovih revolvera. Moj kolt će se posle toga naći u vašoj ruci, tako da će izgledati kao da ste se međusobno poubijali.

Holideju odjednom sinu pred očima. Ipak... ipak je morao da je pita, jer nije mogao da poveruje u to što je u trenutku pomislio.

– Ne shvatam, doktorko! Vi? Vi ste umešani u tu pljačku?

Ona ga preseče ledenim pogledom.

– Da, zašto ste tako iznenađeni? Ja sam pripremila pljačku... sa Salivanom. Pre izvesnog vremena upoznala sam ga u jednoj bolnici; kada je to hteo, znao je da bude veoma šarmantan i zavodljiv. Neko mu je rekao da sam iz Pajn Springsa, što mu nije baš mnogo značilo. No, kada je doznao da se radi o zabačenom gradu na granici u čijoj banci leže „dobre” količine novca, stupio je u kontakt sa mnom. Hm... moram priznati kako nije bilo potrebno da me dugo ubeđuje. Pristala sam da špijuniram za njegov račun, obavestim ga o režimu rada, javim kada je najpogodniji trenutak za napad i slične stvarčice.

Dok se namršti.

– Naravno, niste pretpostavljali da će se u vreme pljačke tamo naći baš vaš otac?

Devojčino lice prekri senka tuge, a oči joj zasuziše.

– Ne – odvratila je najzad promuklo. – Ali... po dogovoru nije trebalo da bude nikakvog ubijanja. Uostalom... niko ne bi ni bio ubijen da nije došlo do nezgode u kojoj je Salivanovo lice otkriveno.

Za trenutak je zavládala tišina i Holidej je video da devojka iz sve snage pokušava da savlada emocije koje su je obuzele.

– To što se desilo ne može da se izmeni, bez obzira koliko mi je žao – rekla je.

– No, bilo je dogovoreno da se Salivan i ja sastanemo na određenom mestu, ali on me je prešao...

– Nije se pojavio?

– Nije – odvrátila je kratko. – Onda sam shvatila da me je samo iskoristio i da, bez obzira šta se desilo u banci, nije ni mislio da mi da deo koji mi pripada. Grčevito sam razmišljala šta da radim, a kada ste se vi pojavili... sve je bilo lakše. Znala sam da niste jedan od Salivanovih ljudi, a kada vas je onaj uobraženi Vejn optužio...

–... Oslobodili ste me kako bih vas odveo do Salivana.

Na njenom licu pojavi se nešto što bi trebalo da bude osmeh.

– Baš tako, Holideje. Bilo mi je jasno da će Vejn samo galamiti i praviti predstavu za građane. Što se tiče vas, nekako sam predosetila da ćete moći da ga pronađete...

– To mi laska, doktorko, zaista. Ali, zakasnili ste za osvetu, jer sam Salivana likvidirao u Banderasu. Eto, mogli biste da mi zahvalite što sam vam uštedeo trud!

Ona uzdahnu.

– I pretpostavila sam tako nešto, čim sam videla da iz pravca Banderasa jašete sa punim bisagama. Ne mogu reći da mi nije drago što je taj gad mrtav, ali... želela sam da uperim cev u njega

i gledam ono proketo lažljivo lice. Ali... dobro, moram vam priznati da ste zaista spretni, Holideje.

Dok se nasmeši.

– Prijatno je što mi laskate, doktorko.

– Tako zaista i mislim, mada... to uopšte nije bitno. Ipak ću morati da vas likvidiram.

– I onda pokupite sav novac.

– Baš tako, Holideje. Ne znam da li ste to zaslužili, ali šta ćete? Valjda vam je takva sudbina. Hm... slično je prošao i Vejn. I on mi je učinio uslugu, da znate. U ovoj proketoj divljini me spasao od nekih Meksikanaca koji su me zarobili i hteli da me prodaju u belo roblje.

– I zato ste ga ubili?

– Ne, ne, vi ništa ne razumete! Posle tog događaja, bio je primoran da jaše sa mnom, zapitkivao je o svemu i svačemu, a onda je iznenada ućutao.

– Mislite da vas je prozreo?

– Baš tako – klimnula je glavom i za trenutak se namrštila. – Sto mu gromova, bio je stvarno inteligentan, a uz to zaljubljen u sebe i slavloljubiv. Znam da bi me izveo na sud i napravio čitav cirkus od svega, samo da bi privukao pažnju i napredovao u karijeri.

Holidej se ironično osmehnu.

– Dakle, uhvatila vas je panika, doktorko. Mogli ste se izvući iz svega, jer sem sumnji i razmišljanja, Vejn nije imao nikakvih dokaza. Ali sa ubistvom šerifa... zaista ste zapečatili svoju sudbinu.

Teri se nervozno nasmeja.

– Mislite li da će me neko ikada pronaći? I to sada, kada imam ovoliko novaca koji će mi pomoći da nestanem?

Evo, mogu otputovati u Južnu Ameriku i tamo u nekom udaljenom i zabačenom gradu otvoriti svoju kliniku... Niko nikada neće saznati gde sam! Tamo je nestašica lekara i ovakve dočekuju raširenih ruku. Pored toga, ne postavljaju neprijatna pitanja, bar ne takva na koja ne bih mogla da odgovorim – kazala je i malo podigla cev revolvera. – Odstupite!

– Čujte, pravite od zla gore više nego što je to neophodno – dobaci Holidej mirno, znajući da je devojka prilično uspaničena. – Još uvek biste se mogli izvući...

Teri odmahnu glavom. – Vi niste čovek sa kojim se može pogađati, to znam. Znači, nikada nećete odustati od onoga što ste zacrtali, zar ne? Ipak, nemojte misliti da ću se mnogo kolebati da vas ubijem. Kao lekar, mnogo puta sam videla smrt i taj prizor me uopšte ne plaši. Sasvim sam sposobna da ubijem i vas, mister Holideje. A sada odstupite!

Dok je koraknuo unazad, a ona se za tren sagla da uzme njegov revolver.

– Opruga je izlomljena... neće vam opaliti.

Teri instinktivno okrete glavu prema oružju i Holidej koraknu napred. No, brzo se uspravila i ponovo uperila revolver u njega.

U tom trenutku je odjeknuo praskav pucanj i Teri Vajs se uplašeno trgla. Na

licu joj se ocrtao strah, a ruku je instinktivno podigla prema grudima. Holidej je iznenađeno odmeri i vide kako joj se na košulji širi okrugla crvena mrlja... Onda je odjeknuo i drugi pucanj i devojka je pala na zemlju pogođena gotovo na isto mesto.

Još pre nego što se srušila, Holidej je znao da joj nema spasa.

Pogledavši gore prema stenama, ugledao je šerifa Vejna kako ispušta pištolj i teturajući se, naslanja na obližnju stenu. U nekoliko koraka bio je pored njega.

Ugledavši ga, šerif bolno iskrivi usne.

– Pištolj sam uzeo jednom od Meksikanaca koji su je napali... – izustio je s mukom i grčevito stegao Holideja za rukav košulje. – Nije mi preostalo još dugo... Holideje. Recite... iskreno... jeste li vi zaista Dok Holidej?

– Da, ja sam zaista Dok Holidej – odvrati ovaj tiho, pomislivši kako drugi put u toku dana odgovara na isto pitanje.

– Onda... zaustio je Vejn – nije loše što ste samo vi ostali... Kažite da...

Šerif malog grada Pajn Springsa nije uspeo da završi rečenicu. Ali, Dok je pretpostavio šta je želeo da kaže. Zato je, kada je vratio novac u grad, veliki deo uspeha pripisao Vejnu, tako da su još dugo godina građani o njemu pričali s poštovanjem.

KRAJ

Edukativna interaktivna SLIKOVNICA
iz koje učiš, sa kojom se igraš, uz koju uživaš...

PROLETNO Razgibavanje

ISSN 0353-0000

00493

9 770353 000002

MARKETPRINT